

Prologue

หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น

BAIMIANG S' SAY

“เลิกกันเถอะ”

ประโยคสั้นๆ ...

แต่กลับดังกึกก้อง...

เข้าไปเข้ามาในหัวไม่หยุด...

ทุกอย่างรอบตัวเหมือนยุติการเคลื่อนไหวไปพร้อมกัน แวตาสดใสของฉันที่ชอบใช้มองเจ้าของประโยคตรงหน้า ณ เวลานี้กลับรับรู้ได้เลยว่ามัน...หม่นหมองเหลือเกิน

“...” ฉันยังคงนั่งเงียบ อาการชาไปทั้งตัวทำเอาเค้นคำตอบออกมาได้ยากเย็น

สายตาที่กำลังประสานกัน...ทำให้รับรู้ได้โดยที่อีกฝ่ายไม่ต้องเน้นย้ำเลยว่า ในแวตาคู่นั้น คำว่า ‘เรา’ ไม่หลงเหลืออยู่อีกต่อไป

“ที่ใช้เวลาคิดและตัดสินใจมาสักพักแล้ว” ในขณะที่เขามีเวลาคิดไปจนถึงขั้นตัดสินใจได้ กับฉัน...

โดนบอกเลิกวันนี้ ตอนนี้ และเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้ว โดยที่ไม่ได้เตรียมใจอะไรมาก่อน

“...” ผู้ชายตรงหน้าฉันคือพีโรม แฟนปัจจุบันและกำลัง...

จะเป็นแฟนเก่า

“หนูมีหลายอย่างที่พีโรมโอเคอะ”

“อืม” ฉันพยักหน้ารับอย่างเฉยชา ส่วนมือก็ใช้ข้อนิ้วจิ้มหมูสามชั้นเข้าปากเพื่อดับความเอิร์ตเล็กๆ ในใจ

“อะไรที่มันฝืน อย่าทนกันเลยนะ”

“พี่บอกตัวเองเหรออ” วินาทีต่อมาฉันซ่อนตาขึ้นจ้อง พร้อมเอ่ยจู้จุกเสียงเรียบ พีโรมชะงักไปชั่วครู่เพราะปกติ...ฉันอ่อนหวานกับเขาจะตาย

เราสองคนคบกันช่วงที่ฉันเพิ่งเข้าปี 1 ใหม่ๆ เริ่มมาระหองระแหงกันก็ช่วงจะจบและตอนนี้ก็ขึ้นปี 2 แล้วโดยส่วนตัว ฉันก็ไม่ปฏิเสธหรอกว่ามีความรู้สึกดีๆ ให้พีโรม เพราะคบกันแรกเริ่มเขาดีมาก เอาอกเอาใจดูแลฉันแถมยังสุภาพ แล้วก็พาไปกินของอร่อยๆ เยอะเลย แต่พอนานวันมันก็ต้องมีจุดเปลี่ยน อย่างเช่นวันนี้ เชื่อกันว่าอะไรที่ฉันเคยทำเขาไม่เคยว่า มาวันนี้บอกรับไม่ได้ และอะไรที่ฉันเคยเป็น เขาไม่เคยบ่น มาวันนี้บอกอย่าทนกันเลยนะ คือ...ควรรู้สึกยังไงอะ

ฉันก็ใจกว้างมากพอที่ถ้าบอกว่าข้อเสียของตัวเองคืออะไร ฉันพร้อมปรับปรุง ฉันพร้อมแก้ไข แต่ต่อจากนี้จะทำได้ ในเมื่อเขามอบอกอีกทีก็ตอน...จะไม่ทนแล้ว

ตกลงไม่โอเคกันเรื่องอะไร

เรื่องกินเหรออ...แต่เวลากินหมูกระทะฉันสืบขึ้นที่คิดว่าอร่อยที่สุดให้เขาเชียวนะ

หรือเรื่องไม่แต่งหน้า...ที่บอกหน้าสดหน้ารัก...แต่พีโรมชอบมองผู้หญิงแต่งหน้าอยู่ดีปะวะ

เห้อ...

เพื่อนฉันเคยบอกว่าคนมันจะเลิกละ เหตุผลไร้สาระแค่ไหนเขา

ก็ไปอยู่ดี หมายถึงเหตุผลตอนนี้ละ เพราะเหตุผลจริงๆ ฉันรู้อยู่แล้ว...

“หมายความว่าไง” อีกฝ่ายเลิกคิ้ว น้ำเสียงที่แผ่วเบา ก่อนหน้านั้นได้หายไปจนหมดสิ้น มีเพียงแค่คำถามที่ถูกเอ่ยด้วยโทนเสียงแข็งกร้าวราวกับลิ้มตัวตอบกลับมา

“...” แต่ฉันก็ไม่ได้ใส่ใจหรอก นั่งเคี้ยวหมูสามชั้นพร้อมกับมองหน้าพี่โรมอยู่พักหนึ่ง เมื่อแน่ใจว่ากินหมดแล้ว มือก็ไม่รอช้าที่จะวางช้อนส้อม เพื่อล้วงไปหยิบโทรศัพท์ออกมาดูเข้าคลังรูปภาพแล้วคลิกเลือก

ครี๊ด...

เจ้าของมือบางวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนไปยังด้านหน้าของอีกฝ่าย แน่ใจว่าสิ่งที่ฉันให้เขาดูเป็นบุญตาตอนนี้ ต้องทำให้ผู้ชายเปลี่ยนปลี่ยนอย่างพี่โรมถึงขนาดหน้าขึ้นสี เมื่อเจอเข้ากับรูปชายหญิงกำลังนั่งกันได้ที่อยู่ในร้านเหล้าชื่อดังหลังมหา'ลัย ผู้หญิงฉันไม่รู้ แต่ผู้ชาย...

ก็คนที่ทำหน้าที่เหมือนตัวเงินตัวทองอยู่ตรงหน้านี่ไง

“แล้วจะทำไม” ตามคมซ้อนขึ้นจ้องเขม็ง

“คิดสิคะ หนูก็พาพี่ไปกินปลาบ่ออยู่ๆ” ก็ไม่ทำไม ฉันก็แค่ตอบกลับหน้าตา

โอเค จบ ปิดฉากด้วยการยกแก้วน้ำ...ไม่ได้จะสาธยายอย่างในละครนะ ยกขึ้นมาดื่มนี้แหละ หมูสามชั้นเมื่อก็มันติดคอ

แต่ถึงจะเป็นแบบนี้...

ตลอดทุกอย่างก้าวที่เดินออกมา...

น้ำตาเจ้ากรรมมันก็หยดลงพื้นตามฝีเท้าอย่างรู้งาน

เสียดายเวลา...เสียดายที่ไปกินหมูกระทะแล้วสืบสามชั้นที่คิดว่าอร่อยที่สุดให้ เสียดายที่ไปกินบิงซูแล้วยกสตรอว์เบอร์รี่ของโปรดให้ เสียดายที่แคะกุ้งตัวที่โตที่สุดแล้วป้อนเขา และเสียดายที่ทำของโปรด

ให้เขากิน เพราะถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ฉัน...

น่าจะใส่ยาพิษ อี๋ย!

“มีหลายอย่างที่ไม่โอเคฉันหรือ พุดมาได้ เสงซวย!...”

ป๊อป!

ชั่ววินาทีนั้น...ทันทีที่เฟลอตะโกนออกไปด้วยความอัดอั้นอย่างลึมตัว จู่ๆ ก็มีอะไรบางอย่างโอบมาวางแหมะอยู่บนหัว สัมผัสเหมือนฝ่ามือ มันแผ่วเบา แต่จับไว ฉันยกแขนขึ้นๆ และเอื้อมมือเล็กไปคลำที่หัวตัวเองเพื่อยับยั้งสิ่งนั้นลงมา พบว่ามันเป็น...

ทิชชูร้านอาหาร

หัวคิ้วเล็กมุ่นเข้าหากันยุ่งเหยิง ก่อนจะซ้อนตามองตามเจ้าของทิชชูที่รู้ตัวอีกทีก็เห็นเขาเดินล้วงกระเป๋ากางเกง อีกมือหนึ่งก็ถือธนบัตรวันคลั่งออกไปราวกับสายลมที่แค่พัดผ่านมา ส่วนสูงรับกันได้ดีกับแผ่นหลังกว้าง ไหนจะรอยสักจุดดั่งตั้งแต่ต้นขาลามาไปจนถึงลำแขนแกร่งนั้นก็ดู...คูลๆ แต่เดี๋ยวนะ การกระทำเมื่อสักครู่นี้มัน...อะไรวะ

ปัจจุบัน

BAIMIANG S'SAY

ซู...

ชาวนด์เดียว แต่ทำขนลุกเกรียวกันทั้งบาง...

“มึง...เราจะอยู่กันแบบนี้ไม่ได้นะ” เจ้าของเสียงเล็กควบคู่ไปกับอาการประหม่าเอ๋ยขึ้นตัวสั่น นั่นทำให้ฉันละสายตาจากภาพพระทิกขวัณ เบื้องหน้าเมื่อครู่หันไปมองมัน

“ไม่อยู่แบบนี้มึงจะให้อยู่แบบไหน ซี้คอกูออกไปมัยละ หุ่ย!” กลับกัน เสียงถัดมาก็หันไปแหวัดเจ้าของประโยคก่อนหน้าด้วยโทนหัวหาญ

อยู่กันแบบนี้ที่ว่าก็คือ ท่ามกลางห้องสี่เหลี่ยมขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่

และโซฟาหนังตัวยาว พร้อมสองชั้นไม้ขาขาวพีเจอรืงกับตุ้ดหัวโปก เรา
กำลังยืนนิ่งไม่ไหวติงราวกับสแตนดี้ผู้ยืนหน้าคอนเสิร์ต

“ไว๊ย ออย่าว่าแต่ชีคอ มึงก้าวขาออกจากเขตโซฟาให้ได้ก่อนเถอะ”
แน่นอนว่าคนถูกแฉัดก็หันไปว่ากกกลับอย่างไ้มยอม

บุคคลที่กำลังบัลลังก์อยู่ในขณะนี้ เจ้าของประโยคแรกคืออันดา
ชั้นนี้หน้าหยิ่งยืหนึ่ง ส่วนสาวสองวินแก่งอีกคนก็ปู้เป่ เพื่อนฉันเอง
แต่นี้ไม่ใช่ประเด็น...

เพราะในช่วงสายพระอาทิตย์จะทับหัวแบบนี้ การรวมตัวของ
เราสามคนมาที่หอพักของเจนนี หรือเจน เพื่อนอีกคนในแก๊ง สาเหตุก็
ไม่มีอะไรมาก เนื่องจากมันไม่โผล่ไปเรียนภาคเช้า อันดาก็เลยออก
ความเห็นชวนฉันกับปู้เป่มาดูว่าเพื่อนมันยังอยู่ดี หรือหัวโขกฝาแล้ว
ตายเพราะแสบก้จากการตีหมักเมื่อคืนไปแล้ว

“เออ เมียง!”

“ฮะ?” ฉันหันหน้าขวับเมื่ออันดาเรียกชื่อ

“มึงอะ”

“ทำไม!” เห็นหน้าปากความหวังของสองคนนี่แล้วฉันก็ชักจะ
เริ่มได้กลิ่นไม่ดี

“ไปปลุกเจนนี มึงมันนางฟ้าโปรดสัตว์สุดละ ภูเชื้อในตัวมึงวะ
เพื่อน” เตียว...

ประโยคเมื่อครู่จากอันดาทำเอาหน้าฉันถอดสี ขออนุญาตเกลียด
ความอยู่ในสถานการณ์วิกฤติแล้วยกยอ แต่แฝงความโยนชี้ของมัน
ได้มัย คือแบบ เออกูรักหมา กูรักแมว กูรักผีเสื้อ กูรักโลก กูรักโรงเรียน
กูรักอาจารย์ แต่มึง?

ภูไม่ได้รักเหี้ย...

ไม่แน่ใจจนกลับไปอ่านใหม่ และใช้คะ เหี้ย หรือภาษาสุภาพ
คือตัวเงินตัวทอง พอยต์หลักที่ทำให้ทันทีที่เปิดประตูหอเจนนีเข้ามา

แล้วทำให้หนึ่งตุ๊ด สองชะนีรีบโกยขึ้นโซฟาแทบไม่ทัน ก็ไ้ตัวที่แลบลิ้น
ราวกับรอไก่สอดอยู่ตรงหน้าเรานี่ไง...น้องคือเหี้ยค่ะทุกคน น้ำตาจะไหล

“ไม่โทร. เรียกเจนมันวะ กูไม่ไป!” ฉันทายหน้าปฏิสระเป็นพัลวัน
ถ้าตรงหน้าเรามันเป็นตัวเงินตัวทองขนาดมินิมัล ตัวเล็กและแบกได้
เหมือนหมากระเป๋าก็อ่าไปอย่าง แต่คือแบบ นี่เหี้ยหรือโดโนเสาร์ยุค
ครีเทเชียส ฮัลโหล แล้วมาได้ไงอะเรา มึงมาอยู่นี้ได้ยังง่ายยยะ?!

“ก็ก่อนมากูโทร. หามันจนเครือข่ายจะลุกเป็นไฟ ชีไม่รับจำ
อิต้อย! อย่าให้รู้ชะว่ามาแล้วเอามือถือไปปาหัวใครแตก” ปูเป่กลอกตา
เอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งจิต

“เจน! เจนนี! เจนไว้ยยะ” โทร. ไปไม่รับ วิเบสสิกอย่างตะโกน
เรียกก็ต้องมาแล้วแหละ อันดาแหกปากเรียกคนแรก ก่อนจะตามมา
ด้วยฉันทกับปูเป่ บอกเลยว่าถึงแก๊งเราจะผ่านสมรภูมิมือ สมรภูมิเท้า
มาเยอะ แต่กับอันี่ตัวเดียว...เราขอไม่สู้ล่ะคะ

แกร็ก!

“หืม อะไร...” ตะโกนเรียกได้ไม่นานเจ้าของห้องก็เปิดประตู
ออกมา พร้อมขานรับด้วยน้ำเสียงจ้วเจียอย่างคนเพิ่งตื่น ผมเผ้ายุ่งเหยิง
กับเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวโคร่งที่บางจนแอบเห็นส่วนว้าวส่วนโค้ง ซึ่งพวกเรา
เห็นจนชินตาเวลามาหามัน แต่สิ่งที่ไม่ชินนะ

“เจน เมื่อคืนมึงเอาอะไรกลับหอ” อันดาอิงคำถามเป็นประโยค
แรก ที่ถามแบบนี้เพราะว่าเวลาที่เจนนีมันเมาอะ คือมัน คือมันชอบ...

“ไม่รู้? อะไรที่อยู่ใกล้ๆตอนนั้นมะ...เหี้ย!” วินาทีแรกมันหันหน้า
ง่วงๆ มาตอบ แต่วินาทีถัดมาคือสายตาดันไปสปาร์กกับน้องพอดิ
แน่นอนว่าหลังจากที่ปะกันได้ไม่กี่วิ อีเจนก็รีบวิ่งจู่โจมไปที่โซฟาด้วย
ความเร็วแสงเป็นคนที่สี่ทันที

ตู้!

ไอ้ แม่สาวน้อย

“อีहां บันเทิงกูมัยล่ะ!” ปูเป๊ะละสายตาจากภาพที่น้องเพ็งแลบ
ลื่นไปเมื่อครู่กลับมาสบถ

“มึงง มั่นมาอยู่นี้ได้ยังไง! เมื่อคืนกู ฎจำได้ว่ากูนั่งคุยกับอะไร
ไม่รู้ แต่ดูเป็นมิตร” เจนนี่กุมขมับพร้อมเท้าความ นั่นทำให้สามคน
ที่เหลือรวมถึงฉันนี่เครียดตามเลย

ครั้งแรกมามากมันนั่งคุยกับแมวมัวผับและอุ้มแมวมัวกลับ ครั้ง
ต่อมาคุยกับหมา ถูกคออีก มันก็อุ้มกลับอีก แน่نونว่าวันรุ่งขึ้นพอได้
สติเราก็ก๊อไปคืนกัน แต่คือครั้งนี้มันไม่ใช่ละ มันไม่ใช่ละเจน ไม่ใช่
ไม่พอ มันไม่ได้ด้วย หมายถึงอุ้มไปคืนอะ ไม่ได้!

“เป็นมิตรกับญาติฝั่งอาภิงมิง? คือถ้ากินเราสี่คนได้ ก๊อตซิลลา
ภาคต่อไปถ่ายที่ไทยกูบอกเลย!”

“ไม่รู้ กูไม่รู้นั่งคุยกับเหี้ย เดี่ยว ได้โงะ ตึกชั้น 12 อีผี”

“เจน มึง...อุ้มขึ้นมาปาว” คราวนี้ฉันเหลือบไปมองคนเป็นเพื่อน
พร้อมเอ่ยเสียงแผ่ว ก็คนเมาอะ แอดวานซ์ได้หมดแหละ มั้ง...

“เมียง อย่าโง่ มึง นั่นมันเหี้ยตัวเท่าควาย ดูสังขารกูก่อน ขอร้อง”
เจนนี่หันมาเอ่ยพลางมองฉันด้วยสีหน้าไม่อิน...อ้าว เออ ก็ได้ กูโง่ กู
ไม่อยากฉลาดทุกเรื่องหรอก กูปวดหัว

หลังจากที่ยืนเถียงกันอยู่สักพักว่าน้องมาได้ยังไง ปูเป๊ะก็เลยสรุป
ด้วยการไปขอดูกำลังวงจรปิดที่ติดไว้ตามทางเดินของหอพัก ปรากฏ
ว่า ใช่ เจนมันไม่ได้อุ้มขึ้นมา แต่น้องอะ เดินสี่ขาออกมาจากลิฟต์พร้อม
อีเจน! คือทันทีที่เห็นเราช็อกสุดไรสุด ได้แต่ขมวดคิ้วยืนพร้อมกุมขมับ
คิดว่า มันได้เหรอก มันได้เหรอมึง มันไม่ได้ปะะ

ส่วนเรื่องเอาน้องออกไปนั่น ก็ไม่มีอะไรมาก เรียกหน่วยงานที่
เกี่ยวข้องมาจัดการนั่นแหละ ھرรษาแต่หัววันเลยแม่เอ๊ย

“คราวหน้าคราวหลังอย่าสาระแนไปเมาที่ผับชอย 8 อีกนะ
กูไหว” อันดาเอ่ยคล้ายหลังเจ้าหน้าที่ที่เดินออกไปเมื่อครู่ด้วยสีหน้า

ปลงเกมเหนื่อยหน่าย ก็แน่ละ ถัดจากผ้าซอย 8 ไปไม่กี่ซอยเคยได้ยิน
ว่าแถวนั้นน้องเหี้ยชุกชุมจะตาย

“เออออ ภูเขาโทษ เห็นว่ามีโปรฯ ไง ผ้าซอย 8 นานๆ มีที” อือ
แน่นอนว่าคนอย่างเจนนีมีหรือจะพลาด อีกอย่างหอมมันอยู่ห่างจาก
ซอย 8 ซะทีไหนละ เดินไม่กี่สิบก้าวก็ถึงละ ไกลๆ กันเลยเนี่ย

“โปรฯ แถมเหี้ยด้วยปะ คุ่มมากคะ” เจ้าของประโยคปรายตา
มาชะอย่างเชิดๆ ซี้เป่มีเบ้าปากตบท้าย

“ชะเงู แล้วเมื่อคืนบอกไปไม่ได้ติดออฟเด็กอยู่อีกร้าน แยม้าก”

“อ่าวโป๊ะ” อันดาเอ่ย

“เออวะ ลืม” ก็คือศีลมันเสมอกันอะทุกคน

“แล้วนี่ ทำไมวันนี้ไม่ไปเรียน ปกติละแค่ไหนก็ตื่นได้” จันเล็ก
คิ้ว

“อ่อ...คืองี้เว้ย ก็เมื่อคืน ภูไปกับอ๊อแอมมุษย์ยังก์ ไซ้เมะ อีนี่ก็
ซงเก้ง ซงถึ อย่างกับที่บ้านขายกาแฟโบราณ บอกกูอีกแก้วเดียวมึง
เอ้อกูก็แก้วเดียว”

“แต่เต็มหลายรอบ” ภูเป่เห็บ

“จ๊ะ ถึงบอกไงว่าเม้งซงเก้ง”

“เจริญ” และตามด้วยจัน

“อะ แล้วแอมมันกลับไงที่นี่” อันดาถามต่อ

“เห็นว่าดีผู้ได้ เลยไปต่ออีกที”

“นั่น ละมึงไปเมายังไง ถึงหิ้วเหี้ยกลับแทนหิ้วผู้ได้เนี่ย” คราวนี้
เป็นภูเป่เอ่ย

เออ จันก็สงสัย ปกติเจนนีมาหาเหี้ยจะตาย แต่ไม่เคยเห็นมัน
จิกผู้กลับสักคน

“จะรู้เหรอ ภูแค่ไปดื่มเอาบรยากาศ” เจนนีขมวดคิ้วมองจัน

“จันคราวหน้ามึงไปเอาบรรยากาศไกลๆ เลยนะเจนนะ”

“มะรืนนี้ไง เค้ามี่ชาเลนจ๊ิมแพนตาซี ร้านเหล้าหลังมหา’ลัย
โอเพนโปรฯ กันระนาวเลยมึงเอ๊ย ยันหว่างโปรเด็ดสุด ภูไปเช็กมาละ”
เจ้าของประโยคเชิญชวนด้วยการยกยืมพร้อมตีคว่ำแบบยั่วๆ

“ฮะ ร้านเฮียภูก็ร่วมชาเลนจ๊ิดว้ย?” สีหน้าอันดาตุดูแปลกใจเมื่อ
ได้ยินชื่อร้านของพี่ชายตัวเอง

“จะเหลื่อ เฮียครามไม่ได้บอกมึงหรอ”

“ก็ไม่เห็นว่าไงนะ”

“ถามว่าเฮียแกพูดมัย...” ภูเป๋เอ่ยขึ้นเสียงเบา

“อืเป๋ เดี่ยวภูฟ่องเฮีย” อันดาแหว

“ขอโทษได้มะ ก็เรื่องจริงมัยละ รู้จักกันมาเป็นปีนอกจากมึงนะ
ถ้ารวมที่พูดกับพวกกุสามคนนี้ได้ถึงสองบรรทัดมัยก็ไมรู้”

นั่นสิ...พอพูดถึงลูกพี่ลูกน้องของอันดาที่เปรียบเสมือนพี่ชายแท้ๆ
แล้วนั่น เอาเข้าจริง นอกจากคำว่า ‘อืม’ เขาก็ไม่เคยพูดกับฉันเลย
นะ เอ้าจริงๆ อันนี้พูดจริง เขาแทบจะไม่พูดเลย ด้วยความที่เราไม่มี
กิจกรรมอะไรที่ต้องพูดกัน หรือเขาเป็นพวกมนุษยสัมพันธ์แยหรือไม่ ฉัน
ก็ไม่อาจทราบ

แต่เมื่อเดือนก่อนฉันเจอเขาที่ร้านอาหารตอนเพิ่งเลิกกับแฟน ก็
ยืนเล่นเอ็มวีโทษฟ้าโทษฝน ร้องให้ซุ่มกโปงอยู่หน้าร้านดีๆ จูๆ พี่แกก็
เดินมาจากไหนไม่รู้เอาทิชชูมาวางแหมะบนหัวฉันเฉยเลย...นี่ถึงจะไปดิ

แล้วดูจากลักษณะทิชชู มันคือทิชชูร้านอาหาร แสดงว่าพี่คราม
น่าจะบังเอิญมากินข้าวที่ร้านนั้นเหมือนกันหรือเปล่า คิดว่าเขา...จะ
เห็นจากฉันเลิกกับแฟนมัยนะ แต่ตอนที่ร้องให้ฉันก็เอาทิชชูจากเขา
นั่นแหละเช็ดน้ำตา เอ๊ะ เดี่ยว...อ้อ นั่นคือวิธีการปลอบหรือเปล่า

ถ้าเป็นอย่างที่คิด เขาก็แสดงออกแบบ...แปลกๆ ดีเนอะ

“แล้ว...โปรฯ ร้านมีไรบ้างวะ” ฉันหันไปถามเจนนี่ ก็...ถามเผื่อ
ไปนั่งแหละ โดยปกติฉันก็ไม่ค่อยเที่ยวผับ บาร์หรือร้านเหล้าเท่าไร

หรือก ไม่รู้สิ ตั้งแต่เข้ามาหา'ลัยมาเคยไปร้านเหล้าครึ่งสองครึ่งเองมั้ง
พักหลังมาก็ไม่ได้ไปอีกเลยเพราะส่วนมากฉันจะลุยกินมากกว่าลุยดื่ม
อีกสาเหตุก็ฉันเป็นคนคออ่อน...

“สั่งเบียร์หนึ่งลัง มิกเซอร์ฟรีลี หรือถ้าเปิดเหล้าขวดทุกยี่ห้อ
มิกเซอร์ฟรีแปด อ้อ มีโซนอาหารฟรีไม่อั้นด้วย ของกินเยอะแน่นอน”
โอโหจัดโปรฯ มาขนาดนี้เจ้าของร้านต้องใจป่าแคไหน...แต่ก็นะ ที่พูด
มายาวๆ นี่เข้าหัวฉันแค่ประโยคเดียวและท่อนเดียวเท่านั้นแหละ

เจนนี่บอกว่าไปร้านเหล้าไปดื่มเอาบรรยากาศ จันฉันลองเปลี่ยน
บรรยากาศในการกินด้วยดีกว่า

Friday night Check in @YANWANG

“คราวหน้าคราวหลังถ้าจะแต่งตัวแบบนี้ก็ช่วยยืนรอรถในที่
สว่างๆ หน่อยนะครับมันอันตราย” ถึงขนาดที่ลงจากรถมาแล้วน้ำเสียง
เกมบ่นก็ยังไม่วายตะโกนไล่ตามหลังมาติดๆ และมันก็ดังชนิดที่ว่า
ลูกค้าที่เพิ่งเดินลงจากรถอย่างฉันจะแก้งทำเป็นหูทวนลมก็ไม่ได้ เลย
ต้องจำใจหันกลับไปพยักหน้ารับพร้อมส่งยิ้มแห้งไปให้พี่คนขับแท็กซี่

ยิ้มแห้งเมื่อครูพอกลับมาตามเดิมก็แปรเปลี่ยนเป็นยิ้มปาก
หวาน พลังมองซ้ายแลขวา ไม่เข้าใจสายตาหลายคู่ที่กำลังจับจ้อง
มาที่ตัวเองเลย แนนอนว่านั่นทำให้ความรู้สึกเฉยเมยที่ปกมาจากหอ
ของฉันเริ่มจะกลายเป็นแปลกแยก

รอบตัวฉันตอนนี้เต็มไปด้วยผู้คนที่ล้วนแต่แต่งตัวมาในธีม
แฟนตาซีตามโพรมิชั่นที่ทางร้านจัดขึ้นกันทั้งนั้น ฉันมองชุดผู้คนรอบ
ข้างก่อนจะตัดภาพมาที่ตัวเอง...ชุดก็ไม่โป๊ ออกจะมิดชิด มิดยันเส้นผม
ถามว่าสั้นมั้ย ฝัคืออีกนิตเลยหัวแม่เท้าอะ เมกอัปเหรห กัขาวชนิดที่
จูออนถามพิศตรองพื้นว่าซื้อที่ไหนทำไมขาวเบอร์นี้ เนี่ย ก็แต่งแค่นี้ะ
มันก็แต่งกันทุกคน ทำไมต้องมองฉันแค่คนเดียว ไม่เข้าใจ

Jennie: เมียง ภูเห็นเอ็ง มึงไม่ได้มาพร้อมมันหรือ ทำไมไม่เห็น

Bmiang: ป่าว เอ็งออกไปก่อน

ฉันก้มหน้าพิมพ์ตอบข้อความของเจนี่ที่เพิ่งขึ้นมาในขณะที่เดินมาถึงหน้าร้านพอดี ก่อนจะสาวเท้าเดินเข้าไปยังด้านใน ถึงจะเคยมาที่นี่แค่ครั้งเดียว แต่ยังคงให้ความรู้สึกผ่อนคลาย แผงความรู้สึกลมมเมามาไปด้วยเหมือนเดิม

Pupe: แล้วนี่อยู่ไหน ตอบ ถ้าอยู่หอภูถอดสั้นสูงตามไปทูป!

Bmiang: งะ

Bmiang: ทะทะไม่ต้องรุนแรงกะนุด้วย นุอยู่ในร้านแล้ว

ANDA: นุแม่มึง

Bmiang: ...

Bmiang: หยาบกระด้างที่สุด

Jennie: ลีลา อีตอกอยู่ไหน ถึงแล้วกับอกจะออกไปรับ

Jennie: ถ้าไม่ได้มากับเอ็งแสดงว่าตอนนี้มึงอยู่คนเดียว

ANDA: เลิกพิมพ์แล้วเงยหน้ามองหาพวกภูด่วน

โห่ แค่อ่านข้อความ เสี่ยงปนก็ลอยเข้ามาในหัวเลยเว้ย อย่างหลอน ฉันสายหัวเล็กสนใจ ก่อนจะเงยหน้าจากมือถือเพื่อกวาดตามองไปรอบด้านอย่างที่มายเฟรนด์ทั้งหลายรีเคอร์สตีมา และการที่จะมองหาพวกนั้นได้นะ อย่างเดียวเลยคือ ความเวอร์ ไม่ก็อะไรที่มันไม่เหมือนชาวบ้านชาวช่องเขา ทุกงานอะ เหมือนสโลแกนธรรมดาโลกไม่จำมันฝังอยู่ในดีเอ็นเอ

แล้วผิดจากที่ฉันคิดไว้ซะเมื่อไหร่ คนแรกมาเลย อีเป่ ยืนมองจากดาวอังคาร โบกมาหนาแค่นั้นก็รู้ว่าเป็นมัน ไหนจะลีลปสติกที่แบบ...เรื่องแสงในที่มืดได้

ANDA: มึงอยู่ไหนวะ

ข้อความเพิ่งขึ้น หลังจากนั้นอันดาก็ชะเง้อมองหาฉันทันที ท่าทาง

ดูเป็นห่วงแบบนี้ก็รู้สึกขวนซึ่งอยู่หรือก ถ้าไม่ติดตรงที่

Bmang: อันดา กัม

“อู๋! ” วินาทีที่ดวงตาคู่สวยชักกลับมาหุบตามองลง หลังจาก
นั้นไม่กี่วินตรงหน้าก็อุทานตาโตพร้อมใช้มือทาบที่อกแล้วตั้งตัวถอย
ห่างจากฉันทันที...เคยบอกมัยว่าโดยปกติแล้วฉันเป็นคนหาตัวยาก
ไม่ได้วาร์ปเก่งนะ...เตี้ย

“ดีจ้า” ฉันยกมือทักทายพลางฉีกยิ้มกว้างส่งไปให้อีกสองคนที่
เหลืออย่างเจนี่ ปูเป้ที่กำลังมีสีหน้าเดียวกันกับอันดา

...เตี้ยว เฮะ...เพิ่งสังเกตว่าเพื่อนแต่งชุด...เจ้าหญิงกัน คิดได้
ดังนั้นคนที่ต้องอ้าปากค้างก็กลายมาเป็นฉันเอง

“อื เมียง!” สองชะนีกับอีกหนึ่งตุ๊ด สามเสียงประสานกันโดย
มิได้นัดหมาย นั่นทำให้เจ้าของชื่ออย่างฉันได้ยินถึงกับสะดุ้งโหยง

“กูไม่รู้ กูเป็นบ้า” นาทีนี่คือเล็กล็กสุด

“มึงไม่รู้ มึงไม่ได้อ่านไลน์กลุ่ม ดี้ออก!”

เวอร์กรรม ฉันเปล่าไม่อ่านนะ แค่มิได้เลื่อนแชต...แล้วดูจากการ
แต่งตัว เจนี่แต่งเป็นจัสมิน อันดาก็ชินเดอเรลลา ส่วนปูเป้ผมสั้น
กระโปรงเหลืองแบบนี้สโนว์ไวท์ซัวร์ แล้วฉันละ รู้จัก No face มัย
นั่นแหละ ฉันแต่งเป็นไอ้เจ้าตัวนั้น บัดซบ ถ้าคุณเคยใส่ชุดเนตรนารี
มาโรงเรียนทั้งที่วันนั้นเขาใส่ชุดพละกัน คุณจะเข้าใจความรู้สึกของฉัน
ในตอนนี่

และจากสกลีสสามตัวรวมหัวกันสวดฉันยาวอย่างกับที่บ้านผลิต
พระไตรปิฎกแล้วนั้น ทำให้ชักจะเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าการแต่งเป็น No-
face มันเป็นความคิดที่ดี ก็รู้สึกตงใจตั้งแต่คบกับแท็กซี่เห็นฉันป๊อ
เกือบเหยียบมิดแล้วบึ้งหน้าแล้ว...น้องออกจะน่ารัก

“มึง ฟีลๆ ฟีลมาแล้ว!” อาการระริกระรี่ของปูเป้เรียกความ
สนใจสาวๆ โตะเราให้หันไปมองตามสายตาเจ้าของประโยค

“หุย...อย่างหล่อ ออราผู้ดีแบบนี้ แต่งเป็นเจ้าชายแน่นอน”
อันดาเอ่ยต่อ

“เจ้าชายกูเองแหละ ไม่มีใครถาม แต่อยากบอก” เจนนีที่ก่อนหน้านี้จิบเบียร์อยู่ก็วางแก้วลงพร้อมตีหน้านิ่งเอ่ยอย่างมีจิต

“ตาย! ช่างกล้าแถมมันหน้าระดับสิบ อีเจน มึงแต่งเป็นจัสมิน อีหอย จัสมินที่คู่กับอะลาติน อะลาตินที่แวนพรมมารับมึงไปเที่ยวตอนกลางคืน ถ้ามัวสก็อยมีต้นกำเนิดมาจากไหนนี่รู้เลยนะคะ” ปูเป่ นั่งตัวตรงพร้อมปรายตามอง

“แรงนะแม่ ทำไม ใครจะไปเหมือนมึง สโนว์ไวท์โลกไหนทาปากเหลืองเป็นขี้ แถมมีแอดวานซ์สะท้อนแสงในที่มืดได้อีก เอาต์มาก!” ประโยคนี้ทำเอาคนที่กำลังนั่งชดได้กอดอกเกือบฆ่าพุง

“ฮ่าๆๆ มึง กูถามจริง” แต่อันดา รายนี้คือระเบิดเสียงหัวเราะแทบจะทันที

“จำอีตอก หัวเราะกวนะซิน ตอนใส่รองเท้าใส่ได้พอดี แต่พองานเดินรำสวระเนทำหล่นไว้ให้เจ้าชายตามเก็บ อี! มารยา”

“ขุนพระ พูตั้งถอดวิกมาเดียวกับกุ่มัยเป่ เยอะละมึงอะ ก็ต้องมารยาสิ ไม่ได้ตื่นมาได้ฉวเลยแบบสโนว์ไวท์ก็ไม่ไหวปะแก!” ปิดท้ายประโยคด้วยการกลอกตามองบน

ฟังจากการบลัฟกันของพวกนี้แล้ว ฉันก็รู้สึกโชคดีที่ไม่ได้เลื่อนอ่านไลน์กลุ่มขึ้นมาทันที ไปหมดละ เจ้าหญิงเจ้าหญิงในดวงใจวัยเด็กดูจากองค์ประกอบชุดที่เพื่อนฉันสวมอยู่ตอนนี้บอกตามตรงเลยว่าขับให้สวยเหมือนเจ้าหญิงมาก แต่ก็นะ ความหวับฏของพวกนี้นั้นดูจากภายนอกไม่ได้หรอก

“แต่จะว่าไปพี่ฟินก็ไช่อยนะมึง มาแนวโจรสลัด ดูร้าวใจดี เห็นแล้วอยากเรียกแดดดี” เจนนีทอดสายตามองไปทางกลุ่มนั้นด้วยแววตาชื่นชม อีกสองคนข้างฉันอย่างอันดาแล้วก็ปูเป่ก็ไม่พลาดที่จะ

พยักหน้าเห็นด้วยอย่างเคลิ้มๆ

“ทำไมวะ เขาหน้าเหมือนพ่อมึงเหรออ” ฉันยื่นคิ้วมองตาม
พลงเอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างต้องการทวนสั้นๆ เป็นเพื่อน

“เมียง มึงแต่งเป็น No face ไม่ใช่ No brain มั้ยละ” สุม่าเต๊ะเจ้า...

พีพิน ฟีลที่พวกนี้กำลังหวีดๆ กันอยู่ พอจะรู้ว่าเขาเป็นเพื่อน
กลุ่มเดียวกันกับพี่ครามเจ้าของร้านนี้ อีกคนก็ใครนะ ที่ชอบใส่เสื้อ
ฮาวาย กางเกงขาสั้น แล้วก็รองเท้าแตะตราช้างดาว อ้อ...พี่ภาค จำได้
ว่าคนนี้เคยมาหลิ่วตีนเดอแรลลาข้างๆ ฉันด้วย

จากที่ดูๆ มา ผู้ชายกลุ่มนี้ต่างคนต่างสไตล์กันมาก แต่พออยู่
รวมกันแล้วดูเหมือนจะเปลี่ยนประหลาด แต่เห็นก็แปลกประหลาด
ก็คงจะเป็นโคตรแปลกประหลาด...อย่างพี่คราม บางทีฉันก็สงสัย ว่า
กลไกแสดงสีหน้าเขาพังหรือมันมีโหมดเดียวกันแน่ เป็นผู้ชายที่หน้านิ่ง
แต่ดูเหมือนจะเฉื่อยตลอดเวลาสุดๆ

“...” กว่าจะรู้ตัวว่าจ้องฝายนั้นนานเกินไปก็ตอนที่จู่ๆ แวตาค
มกริบอย่างเหยี่ยวดันตัวตมาสบตากัน

“!...” เวลานินทาใครในใจแล้วดันสบตากันพอดี ไม่สะดุ้งก็ไม่ใช่
แล้ว ฉันแสวงทำเป็นหันไปทางอื่นหลังจากอายส์คอนแทกต์กับพี่คราม
ได้ไม่นาน วินาทีนี้คือใจแทบร่วงลงไปอยู่ปลายนิ้วโป้ง เสีย視線หลัง
วาบเลยจะแม่จ๋า

แต่ให้ตายสิ หันกลับมาแวตาคแซ่แข็งนั้นก็ยังมองอยู่เลย ปกติ
เผลอสบตากันมันต้องหันหนีแล้วไม่ใช่เหรออ และถ้าคิดในแง่ดี เขาอาจ
จะไม่ได้มองฉันก็ได้ แต่งเป็น No face ดำทั้งตัวขนาดนี้ ร้านก็ยิ่งโท
นทึบ ขนาดยืน เพื่อนก็แทบจะมองไม่เห็นฉันเลย นี่นั่งด้วย คงไม่ได้มอง
กันหรอกมั้ง...เนอะ (เสียงสั้น)

21.14 น.

“แม่ง อย่าให้รู้ซะว่าใครทำหกลี” เสียงเล็กเอ่ยบ่นพร้อมกับขยับมือที่ถือบอลล์ซอนเกลี้ยแก้มฉันไปด้วย

“จะด่าให้?” ฉันเลิกคิ้วถามเจนนี

“ฮือ จะขอบคุณ”

“อ้าว”

“งานแฟนชีคราวนี้กูยังไม่เห็นบันนี่เกิร์ลเลยเพื่อน” บอกตามตรงนะ การที่อู๋เจนนียิ้มมุมปากอ่อนๆ แบบนี้นั้นมันไม่ใช่เรื่องดีเท่าไหร่นักเลย

...

ขอแถม จากไม่ใช่เรื่องดีเปลี่ยนเป็นไม่ใช่เรื่องดีต่อกูแน่ๆ ฉันควรรู้สึกยังไงที่มีใครก็ไม่รู้มาทำเหล่าหกลีทั้งแก้ว คนก็เยอะเลยไม่รู้ว่าเป็นใคร และควรรู้สึกดีมั๊ยที่เจนนีดันมีชุดสำรองอยู่ในรถ ตอนแรกก็ว่า จะกลับแล้วไหนๆ ก็เสื้อผ้าเลอะ แต่พอมາเห็นชุดที่ตัวเองเปลี่ยนแล้ว ก็ เออ ฉันน่าจะกลับห่อจริงๆ นั้นแหละ โอ้มายกอด!

ทำไมน้องต่ายติดเรตขนาดนี้ เป็นชุดที่ดูก็รู้เลยว่าแม่ฉันให้มาแค่นั้น แล้วคือมีไอเทมอย่างที่คาดผมหูกะต่ายสีขาวใส่หัวมาให้ด้วย ชุดนี้อีก สีแดง โอโฮ แค่นี้ก็กินขาดแล้วปะ ที่สงสัยว่าจะลบเมกอัพแล้วแต่งหน้าให้ใหม่ทำไม มาตอนนี้ก็ได้คำตอบแล้วจ้า คือแบบ กุมขมับ...เครียดเลย

“กูถามจริง” เห็นสภาพตัวเองตอนนี้แล้วมันช่าง...อึ้ง

แกร็ก!

ทำใจอยู่น้ำกระຈກห้องน้ำอยู่นานเพื่อโบกปูนที่หน้าให้หน้าๆ จะได้ไม่อาย ฉันก็เปิดประตูออกไป โชคดีที่ห้องน้ำที่นี้แต่ละห้องจะมีกระຈກบานใหญ่อยู่ด้านข้างเผื่อเวลาผู้หญิงอยากเติมหน้าหรือทำกิจกรรมอะไรจะได้ไม่ต้องไปเบียดกันอยู่ที่อ่างล้างมือ และที่รู้เพราะอันดาพามาเข้า ออกไปนี่โดนฉั่งแน่เลย ก็ดันยืนทำหน้าเหมือนคน

ไม่ถ่ายของเสียอยู่หน้ากระจกเกือบยี่สิบนาที

“!...” ฉันหลุดสะดุ้งเมื่อสาวเท้าเดินออกมาจากห้องน้ำ วินาทีที่ซ่อนตัวขึ้นมอง แทนที่จะเจออันดายืนรออยู่แต่กลับเจอ...พีศรวมแทน

“...” คราวนี้พีศรวมไม่ได้กำลังมองฉัน เหมือนเขาจะยังไม่เห็นฉันด้วยซ้ำ เพราะกำลังยืนฟังผนังฝั่งตรงข้ามกับห้องน้ำและใช้มือล้วงกระเป๋ากางเกงหนึ่งข้าง อีกหนึ่งข้างก็จับโทรศัพท์พิมพ์ข้อความอะไรอยู่ก็ไม่รู้

“...” ด้วยความที่ไม่อยากรบกวน (และกลัว) ฉันเลยชักสายตาลกลับมาและเตรียมจะเดินผ่านเขาไป

“กระต่าย” เสียงทุ้มที่เปล่งขึ้นเป็นตัวแทนยัยผึ้งทำให้หยุดกึกโดยอัตโนมัติ

“คะ...?” ดูจากเครื่องหมายคำถามกับตกใจปนกันก็ไม่ค่อยจะรู้เลยว่ากลัว

ฉันหันขวับ สีหน้าตื่นตระหนกนิดหน่อย ไม่รู้ละ เรียกไม่เรียกก็หันไปก่อน ปรากฏว่าแววตาเย็นเยียบที่ละสายตาจากจอบมือถือซ่อนขึ้นมองกันตอนนี้เป็นคำตอบแล้วว่าเรียกฉันจริงๆ

กระต่าย...จันเหรอ

“...” เขามอง

“เอ่อ...” เรียกแล้วไม่พูดจะรู้เรื่องมั๊ยเนี่ย

“นาน” โอเค ถึงพูดก็ไม่รู้เรื่อง

“แล้ว...พี่รอเข้าห้องน้ำเหรอคะ” ฉันยิ้มแห้ง ถึงจะรู้ว่าห้องน้ำชายมันจะอยู่ข้างกันก็เถอะ ถ้ามไปจัน ไม่อยากเด็ดแอร์

“...” เขาไม่ตอบแต่มองฉันนิ่ง ก่อนจะทำหน้าเบื่อโลกแล้วยื่นมือถือมาจ่อที่หน้าฉัน ย่นคิ้วมองก็พบว่ามันเป็นข้อความจากไลน์ระหว่างเขากับอันดา

ANDA: เฮีย ป้าที่หอโทร. มาบอกว่าเห็นใครไม่รู้ด้อมๆ มองๆ

อยู่แถวห้องดาอะ เลยกลับไปดู ไม่ได้บอกเพื่อน มันอยู่ในห้องน้ำ ไม่รู้
ปานนี้ออกมายัง มือถือโทร. ไปก็ไม่รับ ผากไปดูเพื่อนหน่อย นะๆๆๆ

ANDA: เจนนี่มันมา ฟูเป้แบกกลับไปแล้ว

ANDA: เหลือเพื่อนอีกหนึ่งคนอยู่ในห้องน้ำ ผากด้วย

ยิ่งไล่อ่าน สีนําก็ยิ่งไปไม่ถูก และจะเหลือชั้นสุดท้ายก็ตรงที่เขาตอบ
กลับไปว่า ‘อิม’ เนี่ยแหละ

ฉันดึงตัวกลับมายืนตัวตรงตามเดิมเมื่ออ่านจบ เครียดเลย บอก
เลยว่าเครียด ที่อันดาติดต่อไม่ได้ก็เพราะว่าฉันผากมือถือไว้กับฟูเป้
ตอนที่เหล่าหกใส่ล่ะสิ แล้วคืออิมห้ามศพเจนนีมันกลับไปแล้ว แน่นอน
ว่ายิ่งเหลืออันดาที่รออยู่ แต่ดันมีเหตุที่ห่อมันซะก่อน ยิ่งผากความ
ห่วงใยให้ก้อนน้ำแข็งเดินได้อย่างพีครามมาดูอีกนะ ระหว่างให้ฉันกลัว
โดนจุดกับกลัวพี่ชายมันแทน อย่างหลังคงโอเคที่สุดสินะอันดาเพื่อนรัก
(ปาดน้ำตา)

“จ้หนู...ขอตัว กลับก่อนนะคะ” ฉันเอ่ยตะกุกตะกัก พร้อมหลบ
สายตา ก็มันไม่ชินอะ เข้าใจความที่แบบ เราไม่ได้สนิทกันมัย ฉันไม่
เคยอยู่กับเขานานขนาดนี้ ไม่เคยคุยกันเกินคำด้วย จู่ๆ จะมาอะไร
แบบนี้มันก็อึดอัด...อยู่นะ

“...” พี่ครามไม่ตอบ แต่แสดงคำตอบของตัวเองด้วยการใช้มือ
ใหญ่ที่เอื้อมมาจับข้อมือฉันไว้แล้วออกแรงดึงให้เดินไปด้วยกัน

“อะ...เอ่อพี่คราม หนู...หนูจะกลับแล้วละ ไม่ต้องเฝ้าแล้ว”

“มองไปรอบๆ” เขาเอ่ยเสียงเรียบ นั่นทำให้ฉันขมวดคิ้ว ก่อน
จะหันซ้าย หันขวามองไปรอบตัว

“!...” สิ่ง que เห็นจากประโยคที่พี่ครามบอกเมื่อครู่ทำเอาฉันเพลอ
เขยิบเข้ามาเดินชนาบข้างกันกับเจ้าของมือใหญ่ สายตาหลายคู่ที่
เหมือนหมาป่ากำลังจ้องเหยื่อจากมุมมืดนี่มันอะไร...

ฉันเบ้หน้าเมื่อรู้สึกไม่ปลอดภัยจากสายตาน่ากลัวพวกนั้น

จับพลันสายตาหลายคู่ที่กำลังจ้องมองนั้นก็หลบด้วยท่าที่เหมือนจะ
หวาดผวาท่ออะไรบางอย่าง ประจวบกับที่พี่ครามเปลี่ยนจากจับข้อมือ
มาเป็นโอบไหล่ฉันแทน นั่นทำให้สะดุ้งอยู่นิดหน่อย แต่ก็ไม่กล้าขัด
อะไร เพราะวินาทีนี้ยอมรับเลยว่า ฉันกลับรู้สึกกลัวคนรอบข้างมากกว่า
ผู้ชายหน้าหนึ่งอย่างเขาเสียอีก

“ไม่ต้องมา ถ้ารู้ตัวว่าน่ากิน”

นะ...น่ากิน?...

BAIMIANG S' SAY

ฉันลืมปากนึ่ง พลังใช้สมองประมวลในสิ่งที่ตัวเองได้ยินเมื่อ
สักครู่ ที่คราหมายถึงอะไร น่ากินคืออะไร ไม่เข้าใจ ประโยคกำกวม
ทำเอาคิ้วสองข้างของฉันขมวดยุ่งไปหมด และมันก็ยังยุ่งหนักเข้าไป
อีกเมื่อร่างสูงโอบไหล่พาเลี้ยวเข้ามาอีกทาง ซึ่งมองดูก็รู้ว่ามันไม่ใช่
ทางออกไปหน้าร้าน

“พี่จะพาหนูไปไหน...” น้ำเสียงที่เอื่อยตามเคล้าความระแวงไม่
ต่างจากสีหน้าฉันในตอนนี้อย

“...” เป็นอีกครั้งที่พี่ชายคนนี้ไม่ตอบ แต่กลับปรายตาเย็นชา
ปนดูมามอง นั่นทำให้ปากที่กำลังจะไว้วายนี้ค่อยๆ จับแทบไม่ทัน

พี่คราหยุดที่หน้าประตูห้องห้องหนึ่ง พร้อมปล่อยฉันออกจาก
แผงอกตัวเองให้เป็นอิสระ เขายื่นมือที่ล้วงกุญแจออกมาก่อนหน้านี้
ไขประตู ก่อนจะสาวเท้าเดินเข้าไป แฉมยังไม่หันมาบอกกล่าวอะไรกัน
สักคำ หน้าฉันหลังจากนั้นคือแบบ...อียังวะ

“พี่คราไปไหน ให้นูรอมั๊ย หนูต้องรอหรือเปล่า” ความสงสัย
ทำให้ต้องปองปากตะโกนไล่ตามแผ่นหลังกว้างที่หายเข้าไป...เดี๋ยวก แต่
ถ้าไม่รอพี่คราแล้ว ฉันจะไปไหน มือถือก็ไม่มี รถก็ไม่มี อะไรๆ ก็ไม่มี

มันจะไปไหนได้ละ เออ คิดสิคิด!

“รอ” เสียงทุ้มหนักจากด้านหลังเรียกความสนใจให้หันกลับ
ไม่รู้ฉันยืนอยู่ใกล้เกินหรือพี่ครามเข้ามาประชิดมากไป เพราะ
ปลายจมูกเกือบจะชนเข้ากับอกแกร่งนี้ได้อยู่แล้ว แน่نونว่าคนที่แต่ง
ตัวถอยห่างก่อนต้องเป็นคนที่ประหม่ามากที่สุด นั่นคือฉันเอง ก็แน่สิ
ลมหายใจผสมกลิ่นบุหรี่ยางๆ ที่เป่ารดลงบนเรือนผมอย่างแผ่วเบา
เมื่อครู่มันเป็นอะไรที่...

“ฟู! ไปก็ไม่บอก มาก็ไม่บอก หนูตกใจหมดเลย” ฉันถอนหายใจ
เสียงเบา พลังใช้มือทาบที่อกตัวเอง โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าได้หลุดบ่นคน
ตรงหน้าไปด้วย แล้วพอรู้ปั๊บฉันก็รีบงยหน้ามองพี่ครามอย่างลึมตัว
สิ่งที่เห็นทำเอาแปลกใจนิดหน่อย เมื่อใบหน้าและแววตาที่มักจะดูอยู่
ตลอดเวลากลับกำลังใช้สายตามองฉันแบบที่...ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
หรือเปล่าละ

“อะ” ปฏิกริยาได้ตอบของพี่ครามก็คือการที่เขาตอบคำถาม
การกระทำของตัวเองด้วยการยื่นเสื้อสูดขนาดใหญ่มาตรงหน้าฉัน

“?...” เครื่องหมายคำถามนี้ เมื่อมันได้มาประทับอยู่บนใบหน้า
ฉันแล้วละก็ แปลได้สองอย่างคือ ึงกับไม่รู้เท่านั้นแหละ

“ให้ใส่” พี่ครามตอบเสียงเย็น

“อ้อ...คะ” ฉันพยักหน้ารับอย่างเก้ๆ กังๆ ทันทีที่เขาตอบมาแบบ
นั้น ก่อนจะรับเสื้อมาจากพี่ครามแล้วจัดการสวมทับชุดบั้นนี้เกิร์ลนี้
ชะ หู...ตัวใหญ่เหมือนกันนะ ความยาวของเสื้อสูดอีกนิตก็ถึงเข่าฉัน
แล้วอะ ใส่แล้วรู้สึกไม่โป๊ดี แต่ติดที่ฉันเป็นคนขี้อ้อนนี่แหละ อีกนิตต้อง
เหงื่อออกแน่เลย

“ร้อนมั๊ย”

“ระ...” ฉันกำลังจะอ้าปากตอบ

“ร้อนก็ห้ามถอด” แต่คนพูดน้อยดันเอ่ยดักไว้ก่อนซะงั้น พี่คราม

พูดประโยคเมื่อครู่ด้วยใบหน้าเรียบนิ่งพร้อมแวตาคมกริบที่จ้องลึกเข้ามาเหมือนต้องการจะสะกดคำพูดต่อต้านที่รู้ว่าฉันจะเอ่ยออกมาเอาไว้ได้อยู่หมัด จนคนถูกมองเผลอลอบกลืนคำพูดทุกคำที่เตรียมจะคายออกไป

แน่นอนว่าฉันได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองเขา ไม่นานก็ต้องรีบหลบสายตาจนากลัวคู่นั้นเลยเชียว

ไม่ถอดก็ไม่ถอด ทำไมต้องมองดู...

ที่แท้ก็พามาเอาเสียให้ใส่ทับ หลังจากนั้นจึงเป็นการเดินไปยังหน้าร้านอย่างจริงจัง ช่วงเวลาระหว่างที่เดินผ่านโต๊ะนั้น โต๊ะนี้นับว่าอุ่นวยเหลือเกิน ฉันก็พอรู้ว่าผู้ชายที่กำลังเดินนำหน้าอยู่ตอนนี้เป็นที่รู้จัก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะรู้จักชนิดที่เดินผ่านโต๊ะไหนโต๊ะนั้นก็ทัก แถมทักไม่พอยังแซวอีก ส่วนมากน่าจะเป็นพวกเพื่อนที่คณะเขา เพราะแต่ละประโยคที่แซวก็นั่น...

‘วันก่อนกินแม่เสีย วันนี้เปื้อนเลยหันมาเคี้ยวกระต่ายย’

‘หน้าอ่อนจังวะ พรากผู้เยาว์อะปาวว’

‘หุย น่ารักกก ใครอะมึง ใครรร!’

‘เออวะ ที่หายไปนานอย่าบอกนะว่า...’

‘น้อง! หูกระต่ายชื่อที่ไหน พี่อยากซื้อให้เมียใส่!’

‘เฮ้ย ได้กันยัง!!!’ (อินเนอร์เกรี้ยวกราด)

...อีพีคนสุดท้ายที่ตะโกนไล่หลังมานี้ที่ออฟฟิรมสุด แซวได้น่าทูปมาก ไม่อยากจะบอกว่าเป็นพีภาค แล้วคือฉันอยากจะหันกลับไปตะโกนตอบมากกว่า ‘ยัง!!!’ ด้วยอินเนอร์เกรี้ยวกราดแบบเดียวกันคืนโคตรๆ แต่ติดที่เจ้าของมือใหญ่ที่กำลังกุมขมอยู่รีบลากตัวไปเหลือเกิน

“...” อีกอย่าง พี่ครามไม่คิดจะปฏิเสธหรือพูดอะไรบ้างหรอ ฉันนี่ปัดมือพร้อมส่ายหน้ายิ้มแห้งจนจะกรอบ แต่เขากลับดูนิ่งมากไม่หือไม่อือ

“เพื่อนนี่ตกลง...ดีนะอะ” ตลกร้ายนะสิ แต่ละผู้แต่ละคน คือแบบ ไว้ย? ได้เหรอฟี ถ้าพื้นที่ร้านมีรอยแยกนี้ก็ไม่ลังเลที่จะมุดนะนั่น วิสวะแสวโหดี้ทุกคนมัยอะ เดินผ่านเมื่อกี้ก็นึกว่าหลุดเข้าไปในดงเสือปรี๊ด

“...” ก็คือฉันต้องชินใช้มัยที่เขาไม่ตอบ เห้อ...เอาแต่กวาดมองอะไรก็ไม่รู้ แถมยังทำหน้าที่ไม่สบบารมณตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว

พีศรามาเดินมาอยู่ที่จอดรถ ก่อนจะหยุดอยู่ที่รถคันหนึ่ง ปกติฉันไม่ค่อยสนใจเรื่องรถ เลยไม่รู้วารถตรงหน้ามันยี่ห้ออะไร แต่ก็ดูหุรดี ตอนแรกฉันขอยืมมือถือเขา โทร. ให้เพื่อนที่เป็นรุมเมตอยู่หอบเดียวกันมารับ แต่เขากลับทำหน้าตายใส่ แถมยังตีมันเดินผ่านหน้าฉันมาหยุดอยู่ที่รถอย่างตอนนี้นี่เลย แล้วหัวเดียวกระเทียมลีบอย่างฉันจะไปไหนได้นอกจากจะเดินตามผู้ชายตรงหน้านี้มาตั๋อยๆ

ก็แบบ...มาถึงจุดนี้ในอะชีวิต ฉากไหนในนิยายวะเนี่ย เกินคาดมาก

และเป็นไปอย่างที่เดาไว้ พีศราไปส่ง วินาทีแรกที่ก้าวเข้าไปนั่งข้างคนขับ กลิ่นน้ำหอมผู้ชายนี้ตึ้จมูกเลย แอบมีกลิ่นนูหรีปนมาด้วย ดูเป็นกลิ่นรถผู้ชายแบบดๆ แน่นอนว่าอะไรที่เป็นครั้งแรกมักจะรู้สึกประหม่ากันทั้งนั้น อย่างเช่นฉันที่เพิ่งเคยนั่งรถเขาคั้งแรก ไม่เกร็งก็บ้า

ตั้งแต่รถออกตัว ก็รับทสันทนาอะไรใดๆ รวากับพื้นที่ตรงนี้เป็นหลุมเด็ดแอร์ขนาดใหญ่ ฉันได้แต่วางมือประสานกันไว้บนหน้าตัก สายตาก็เหลือบมองคนด้านข้างเป็นระยะ แกวตาดูเฉียวคมและดูต้นเป็นทุนเดิมกำลังเพ่งไปยังถนนเบื้องหน้า

“มอง”

คนแอบมองผลอตตาโตเมื่อริมฝีปากบางเฉียบที่จ้องอยู่那儿เกิดขยับเอ่ยขึ้นอย่างเฉื่อยชา

“อะ! เอ่อ...” ฉันรีบชักสายตากลับมามองตรง วินาทีนี้คือทำตัว

ไม่ถูกขั้นสุด

“มีอะไร”

“...เปล่าค่ะ หนูแค่เกร็ง” ฉันเหลือบมองเขาหนึ่งครั้งก่อนจะมองตรงแล้วเอ่ยตอบไป

“เกร็ง?”

“ค่ะ...เห็นพี่ไม่ค่อยพูดเลย หนูถามอะไรก็เงิบ หรือถ้าแบบรำคาญ บอกได้นะคะ หนูจะได้ไม่พูด” ฉันเอ่ยพลางเหลือบมองพี่คราม มันแอบเกร็งอยู่หน่อยๆ สังเกตจากเวลาที่เขาดูไม่ค่อยพูด น่าจะรำคาญหรือเปล่า ฉันไม่ชอบความรู้สึกเวลาอยู่กับใครแล้วทำตัวไม่ถูกที่ตามไปแบบนั้นจะได้รู้ว่าควรวางตัวแบบไหนนะ เพราะปกติถ้าปากว่างไม่ได้กินอะไรอยู่ ฉันจะพูดมากด้วยสิ

“เด็กโง่”

นะ รู้ด้วยว่าฉันโง่...เอ๊ะ?

“พี่...ว่าอะไรนะ” ฉันขมวดคิ้วหันไปหาพี่คราม

“ไม่พูดซ้ำ” นี่ก็เอาเรื่อง

“ค่ะ” ฉันหน้าบึ้งก่อนจะขานตอบเสียงยานคาง

“กวนเหรือ”

“เปล่าค่ะ หนูไบเมียง” อู๋ย หลุดกวนไปจริงๆ แล้วสิ

“กระต่ายกวนประสาท” ควรเหลือกับสิ่งที่เขาพูด หรือเหลือกับประโยคที่ดูจะยาวที่สุดแล้วมั้งตั้งแต่คุยกันมาดี

“ไม่ใช่กระต่ายนะ” ฉันหันไปแย้งหน้าอ แต่ดวงตาติดคมกลับตัวตามองนึ่งก่อนจะพืดหน้าไปที่หัวฉันเป็นทำนองว่า แล้วนั่นอะไรทางนี้ก็ได้แต่ยันคิ้ว ก่อนจะชี้แขนสั้นๆ นี่ยืดขึ้นไปลูบๆ คลำๆ บนหัวก็พบว่า...ลืมหอดหูกระต่ายสีขาวออกจริงด้วย

“กระต่าย” เสียงเย็นเอ่ยย้ำอีกรอบ

“...” แล้วนี่ก็เถียงไม่ออกไป

“ไม่ใช่ชุดนี้” จู่ๆ พี่ครามก็เอ่ยขึ้นต่อเสียงเรียบ ใบหน้าที่หันไปมองถนนอยู่ตอนนี้ไม่คิดจะแสดงสีหน้าอะไรบ้างเลยหรือยังงั้น

“คะ?” ฉันเลิกคิ้วไม่เข้าใจในหัวข้อเปิดเรื่องของเขา

“ก่อนหน้านี้ ไม่ใช่ชุดกระต่าย” ประโยคนี้ทำเอาฉันลอบมองคนด้านข้าง

“พี่รู้ได้ไง” เป็นอีกครั้งที่ต้องหันไปมองแล้วหันกลับมาตามเดิมไม่รู้สิ การมองพี่ครามตรงๆ มันค่อนข้างที่จะแบบ...อธิบายไม่ถูก รู้แค่ถ้าเขาหันมาสบตากันโดยบังเอิญเหมือนตอนอยู่ในร้านอีกคงรู้สึกแปลกๆ และที่สำคัญเขาก็ถามเหมือนรู้ว่าก่อนหน้านี้ฉันใส่ชุดอะไรมาที่เจอกันตอนนั้นจำได้หรอก เพราะมันมีดีมากเลยนะ

“ไม่บอก”

โอเค ฉันว่าเขาก็ทวนประสาทในระดับหนึ่ง

หลังจบประโยค ฉันก็ไม่ได้โต้ตอบอะไรอีก อย่างมากก็แค่แหม้มปาก ย่นคิ้วอย่างไม่เข้าใจ (ในความพี่คราม) และไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่าที่ตั้งแต่บอกไปว่าเกร็ง คนข้างๆ ก็เอื้อมมือไปเปิดเพลง แถมสีหน้าไม่ได้ถ่มทิ้งอย่างก่อนหน้านี้ แต่ก็ยังคงคอนเซ็ปต์ความนิ่งและเฉื่อยชาไว้อยู่

“คือว่า...พี่จะไปไหนหรือคะ” ฉันขมวดคิ้วหันไปถาม เมื่อมองดูเส้นทางตรงหน้าแล้วมันค่อนข้างที่จะรู้สึกไม่คุ้น จะไปส่งนี้พี่เขาไม่คิดจะถามทางฉันเลย?

“ม่านรู้ด”

“!?”... จบคำตอบ ฉันหันขวับจ้องเจ้าของรถตาโต

“ล้อเล่น” แต่รีแอกเขานี้สิ มันช่างตรงกันข้ามกับฉันอย่างสิ้นเชิง

“ฮะ” ที่บอกว่าทวนประสาทมันคงไม่ระดับหนึ่งแล้วแหละ แถมยังหน้าตายชะงัดด้วยนะ

“ไปส่งเรา”

“...รู้หรือว่าหนูพักที่ไหน” อันนี้ถึง ชับมานานแล้วนะ ไม่เห็น
เขาถามเส้นทางฉันเลย

“ฮึ”

“หืมมม? ได้ไง” ความแปลกใจทำให้ท่าทางของฉันแสดงออก
ด้วยการหันไปมองเขา

“อยู่แถวนั้น”

ว๊อต...อยู่แถวนั้น? บ้า บ้าบอ ไซ้หรอ เอ๊ะ...หรือไซ้วะ

“จริงจะ!? พี่พูดจริงปะ ตกใจนะเนีย อยู่แถวนั้นหรอ ทำไมไม่เคยเห็น หนูอยู่ธารน้ำ (ชื่อหอ) ตั้งแต่ปี 1 เลยนะ” นั่นไง อย่าให้ฉันได้
สงสัยอะไรเสียวะ จะจ้องจนลืมหูล่ะ เอ้า ก็มันแปลกใจ แถวนั้นมีแค่หอ
ฉันหอเดียว นอกนั้นก็จะเป็นพวกบ้านจัดสรร ไม่ก็คอนโดมิเนียม ที่
แนวๆ พี่ครามไม่น่าจะอยู่หอเดียวกัน อย่างที่บอก เพราะฉันไม่เคยเจอ
เขา ไม่เคยเจอจริงๆ นะ

“เพ็งย้าย”

“อ้อ...แล้วพี่ย้ายมาจัดสรรหรือคอนโดหรอคะ แถวนั้นสวน
สาธารณะเยอะมาก พี่ชอบวิ่งมั๊ย ถ้าจะไปถามหนูได้นะ หนูไปวิ่งมา
หมดแล้ว รีวิวได้” ฉันปิดท้ายประโยคด้วยการจิกยืมให้พี่เขา ที่บอก
ไปวิ่งมาหมดแล้วอันนี้พูดจริง แต่ได้บอกหรือเปล่าว่าไม่ได้ไปวิ่งทุกวัน?
ฉันไปแค่วันที่มีไฟอยากลดน้ำหนักเท่านั้นแหละ ที่บอกรีวิวได้ก็คือรีวิว
ว่าน้ำจิ้มลูกชิ้นสวนไหนอร่อยกับน้องเหี้ยสวนไหนเยอะ ถ้าให้แนะนำ
นะ ไปสวนที่มีเหี้ยเยอะๆ ดีกว่า น้ำหนักลดแน่นอน ร้านลูกชิ้นนี่เดิน
ไปเลย เพราะมัวแต่วิ่งหนีเหี้ย

“คอนโด” และคำตอบของเขาก็ทำเอาหัวคิ้วฉันกระตุก

“อ้าว อยู่ตรงข้ามกัน” โอ้โฮ บังเอิญจัง เขาย้ายมาเมื่อไหร่เนีย
แต่จะว่าไปคอนโดมิเนียมตรงข้ามกันราคาค่อนข้างแรงนะ เห็นพวก
นักศึกษาที่บ้านมีฐานะอยู่กันเยอะ ตอนย้ายมากรุงเทพฯ ใหม่ๆ พ่อ

กับแม่ก็จะให้อยู่คอนโดแหละ แต่ไม่ดีกว่า ค่าใช้จ่ายสูงเกิน ค่าขนมฉันก็ต้องลดนะสิ แล้วคือมันจะลดไม่ได้ฟีลแบบ ที่อยู่จะเล็กจะซอมซ่อแค่นั้นก็ได้ แต่ถ้าฉันอยากกินอะไรต้องมีเงินได้กินเดียวนั้น!

รู้สึกว่ ตั้งแต่รู้ว่าพักอยู่แถวนั้นเหมือนกันก็ชักจะพูดเยอะขึ้นแฮะ...แค่ฉันนะที่พูดเยอะ แต่พี่ครามก็พูดอยู่นะ ฉันถามเขาเยอะมาก เขาตอบประโยคหนึ่งไม่เกินห้าคำ ย้ำว่าเยอะสุด ก็แอบงอแงนิดหน่อยที่ตอนอยู่ในร้านเขาเจียบจนฉันกลัวใจ แต่พอขึ้นรถปั๊บ อ้าว มนุษย์สัมพันธ์ก็ไม่ได้แย่นี่นา ตอนพูดเหมือนจะไม่ได้ฟัง ดูเมินฉันด้วยซ้ำ แต่ถามอะไรเขาตอบหมดเลย

“พี่คราม หนู...ขอยืมมือถือโทร. หาเมตได้มั้ยคะ” ฉันค่อยๆ หันไปถามเสียงเบา ถึงจะไม่ได้เกร็งกับเขาแล้ว แต่ตอนนี้คือเกรงใจแทนเนี่ย

“...” เมื่อเอ่ยขอไปแบบนั้น พี่ครามก็ดับเครื่อง ก่อนจะล้วงเอาโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงออกมาก่อนจะยื่นให้แบบหน้าหนึ่งๆ นั่นแหละ

ฉันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ตอนนี้อยู่หน้าหอแล้ว เวลาที่เกือบเที่ยงคืนไม่รู้ว่เมตจะกลับเข้าหอหรือยัง ตอนอยู่ย่นหว่างก่อนจะออกมาฉันก็กวาดตามองหาอยู่นะแต่ไม่เจอ ฉันแชร์ห้องอยู่กับรุมเมตที่เป็นเพื่อนด้วยกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม เราบังเอิญสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันในกรุงเทพฯ เลยอยู่ด้วยกันซะเลย

ตื๊ดตด...

“ฮัลโล่ ใคร” ต่อสายได้ไม่นาน ปลายสายก็กดรับ พร้อมน้ำเสียงกึ่งงัวเจียวกึ่งหงุดหงิดที่กรอกลงมา

“เอ็ง ภูเมียงเอง ออกมารับหน้าหอหน่อย เอร่มมาด้วยนะเหมือนฝนจะตะ...” ฉันรีบพูดเพราะกลัวเอ็งจะตัดสายไปก่อน

“ภูไม่ได้อยู่หอ” ที่กลัวจะตัดสายกลายมาเป็นโดนตื๊ดบทแทน

“อ้าว แล้วอยู่ไหน มึงยังไม่กลับอีกหรอ”

“วันนี้ไม่กลับ” คำตอบที่ได้จากกรมเมตทำเอาฉันหน้าแดง

“แต่...กุญแจห้อยอยู่กับมึงนะ” ฉันเอ๋ยเสียงเบาตามความหวังที่
รีบหนี ไม่ได้ดี ทำไมต้องเป็นวันนี้ด้วย

“อ้าว เหนอ”

“ใช่ ไม่กลับจริงอะ ถ้าจะกลับเดี๋ยวกูนั่งรอได้หอกก็ได้” อยากจะ
บ้าตาย ลืมว่าให้เพื่อนยืมกุญแจไปปืมเพราะมันทำหาย แต่แย่สุด
คือเท่ากับว่าตอนนี้ฉันไม่มีกุญแจห้อย เอ็งมันไปปืมมาแล้วนะ ไม่รู้จะ
หัวร้อนอะไร ระวังว่ามึงลืมให้ กับฉันลืมทวงเฉย

“อืม...ไม่รู้วะ กูก็อยากกลับนะ แต่พี่นกอดไม่ปล่อยเลยอะ”

...แดกจุต อีกแล้วเหอ กุมขมับ เครียดเลยกู

“วินไหน จะไปทำไมไม่บอกก่อน รู้จักกันดีหรือเปล่า เอ็งมัน
อันตราย มะ...” ฉันเบนเรื่องกุญแจมาที่เรื่องผู้คนใหม่ของเพื่อนทันที
เป็นแบบนี้อีกแล้ว จะบอกว่ายุงก็ได้นะ แต่เป็นห่วงมันอะ

“โ้ยๆ พุดมาก...กูนอนต่อละ”

ดีด!

จบด้วยการตัดสาย...

ถึงรู้ว่าจะโดนแบบนี้แต่ก็บินไปก่อนอะ เผื่อมันสำนึก ที่ฉันเป็น
ห่วงเพราะเอ็งนิสัยสไลด์เดียวกันกับเจนนี นักเที่ยวเหมือนกัน แต่คนละ
แบบ แล้วแบบ เมตฉันมันค่อนข้างที่จะ...ดาร์กกว่าหน่อย ประมาทว่า
เน้นล่าผู้แล้วจบที่ห้องใครสักคน เขาเรียกอะไรนะ ไรวันๆ สแตนดี้ๆ
อะไรสักอย่าง เอาจำไม่ได้ ช่างมัน และนี่ยังไม่ใช่ประเด็น เพราะพออย่า
หลักตอนนี่คือ

แล้วกุญแจห้อยล่ะ...

“ขอบคุณค่ะ...” ฉันเอ๋ยอย่างคนหมดอาลัยตายอยาก พร้อม
ยื่นมือถือส่งเจ้าของด้วยหน้าจ้อยๆ

ครึ้นนน!

“!...” ผนเม็ดใหญ่เทลงมาพร้อมเสียงฟ้าร้องที่ดังกังวานไปรอบด้าน ฉันที่นั่งนิ่งอยู่ก่อนหน้านั้นถึงกับหลุดสะตุ้งสุดแรงแล้วผลอจับมือพี่ครามที่กำลังจะชักกลับไปเอาไว้นั่น

โธ้ย ไม่รู้ อะไรอยู่ใกล้ก็คว้าไว้อ่อน ตกใจ!!!

“...” และดูเหมือนเจ้าของมือใหญ่เองจะชะงักอยู่แวบหนึ่ง แต่ก็กลับมานิ่งเหมือนเดิม นิ่งชนิดที่ฉันรู้สึกได้เลยว่ามีแค่มือตัวเองที่กำลังสั่นอยู่

“ขอโทษนะพี่ ขอจับไว้อ่อนแป๊บหนึ่ง หนูกลัว” ฉันเอ่ยเสียงเครือดเวลาได้ยินเสียงฟ้าที่มาพร้อมกับฝน ร่างกายฉันจะสั่นตัวไปโดยอัตโนมัติเพราะความกลัว ถ้าเขาปล่อยมือตอนนี้ ฉันก็ไม่ว่าอะไรมาयीได้แล้ว...

หมับ

“...” ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับ แต่เหมือนว่าได้คำตอบจากฝ่ามือใหญ่ที่ผละออกก่อนจะคว้ามือฉันไปกุมไว้แทน แรงจากมือที่กดน้ำหนักลงมาเบาๆ ของพี่ครามทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเขากำลังพูดว่า

‘ไม่เป็นไร’

สิบห้าวันที่ต่อมา

แกรีก!

เสียงเหมือนเปิดกระป๋องอะไรสักอย่างดังขึ้นท่ามกลางเสียงฝนที่กระหน่ำตกอย่างแรงอยู่ด้านนอก เหลือบไปมองหาดันตอกก็พบกับแผ่นหลังกว้างกำยำของเจ้าของห้องที่กำลังหันหน้าเข้าหาตู้เย็นที่อยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์บาร์ พี่ครามหันกลับมาพร้อมกับกระป๋องเบียร์ที่เพิ่งเปิด

เขายกมันขึ้นดื่มด้วยท่าที่เฉยชา ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงตามจังหวะที่กลืนลงลำคออย่างไม่รีบร้อน แววดาคมเฉียวที่หม่นแสงแทบ

จะตลอดเวลา กำลังเหลือบมองไปยังนอกระเบียงที่มีฝนเม็ดใหญ่สาดเข้ามาไม่หยุดหย่อน บวกกับหัวคิ้วที่แอบย่นเข้าหากันราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ฉันมองตามได้ไม่นานก็ต้องรีบชักสายตากลับมาเพราะฟ้ายังแปลบๆ อยู่

เพิ่งสังเกตใกล้ๆ ว่าสันนกรามเขาจะขัดอะไรเบอร์นี้ จ้องไปจ้องมา รู้ตัวอีกทีฉันก็เผลอใช้สองมือแปะที่แก้มสองข้างของตัวเอง ไม่เชื่อใจ ไม่คมอะไรทั้งนั้นอะ นี่มันก้อนซัดๆ...

และในตอนแรกที่ครามหันกลับมา ด้วยความที่ฉันจ้องเขาอยู่ก่อน แล้วเลยรู้ว่าต้องทำเป็นมองไปทางอื่น เขาหันกลับไปทีหลังบาร์อีกรอบ ขยับตัวไปด้านขวาที่มีชั้นไม้สีควันบุหรี่ขนาดใหญ่ แต่ละชั้นล้วนมีเหล่าหลากหลายยี่ห้อวางเรียงรายกันไป แถมระยะห่างที่ถูกจัดวางถ้ามองด้วยตาเปล่ายังรู้เลยว่าเป๊ะแค่ไหน สรุปแบบความคิดฉันก็คือ มันเหมือนบาร์ในร้านเหล้าขนาดย่อม

“...” น้ำดื่มหนึ่งแก้ววางเบาๆ ลงตรงหน้าโดยฝีมือเจ้าของห้อง ฉันซ่อนตาขึ้นมองเขาอย่างไม่เข้าใจ แต่ก็ผงกหัวเป็นทำนองว่าขอบคุณ พร้อมหยิบขึ้นมาดื่ม

ไซ้ใหม่ เขาเอามาวางตรงหน้าฉันก็คือให้กินไซ้มัย เออกินนั่นแหละ แล้วนี่เขาใส่อะไรพิลึกๆ บ๊ะเนี่ย...โอ๊ะ คิดซัปป้อนวะ มาสงสัยอะไรตอนกินจนจะหมดแก้ว บ้าบอ ความมกระหายมักมาก่อนสติเสมอจริงแหละ...

ที่บอกว่าเพิ่งย้ายเข้ามามันก็ทำจะจริงนะ เพราะทุกอย่างในห้องนี้ดูใหม่เอี่ยม ใหม่แบบ ใหม่มาก นึกว่าหลุดเข้ามาในเค็ดตาล็อก อีเกีย เฟอร์นิเจอร์บางชิ้นเหมือนยังไม่ถูกใช้งานด้วยซ้ำ เห็นแล้วก็รู้สึกแปลกๆ...ที่ต้องนอนที่นี่คืนหนึ่ง

ไซ้ ฉันต้องนอนที่นี่หนึ่งคืน ก็ไม่ได้ซัปป้อนอะไรเหมือนเดิม ฉันก็ออกไปตามความเป็นจริงว่ากุญแจเข้าหอยู่กับเมตและเมตไม่ได้

นอนที่หอ แต่ผู้ชายที่เคาะชิบไปจุดนูหรืออยู่ตอนนี้นะสิซัซซ้อน เขาไม่ได้ตอบหรือชวนฉันมาที่คอนโดนี้นะ แต่สตาร์ตรถแล้วเลี้ยวเข้ามาจอดเลย แล้วคือเข้าใจฟีลที่แบบ ฝนตก ฟ่ำร้อง เปรี๊ยะปรั้งๆ ข้างนอกนั้นม๊ยะ นางเอกในนิยายหรือในละครหลังข่าวช่องไหนจะเล่นมุกผู้ชายผู้หญิงไม่ดีไม่งามก็เล่นไปนะ ขอบายก่อน กุญแจหอกก็ไม่มี ไม่รู้ฉันจะวิ่งฝ่าสายฝนเสี่ยงให้ฟ้าผ่ากบาลกลับหอไปทำไม จะไปขอกุญแจสำรองจากเจ้าของหอในเวลานี้ก็สุดแสนจะเกรงใจ...

“แล้วนี่ก็ต้องกลับไปปิดร้านหรือเปล่า” ฉันเอ่ยขึ้นเพื่อทำลายความเงียบ

พีศรามพนควันนูหรือออกเรื่องช้าก่อนจะปรายตามามอง

“ฝากเด็ก” เขาตอบทั้งที่คาบนูหรืออยู่ มือก็เอื้อมมาหยิบแก้วน้ำส้มที่ไม่มีน้ำส้มอยู่ตรงหน้าฉันไปวางไว้ที่หลังบาร์

รอยสักพร้อมกับคิ้วเข้มที่พาดเฉียงขึ้นทำให้หน้าดูดุตันตลอดเวลา ไหนจะนูหรือที่คาบอยู่ตรงมุมปาก แวบหนึ่งทำให้นึกสงสัยว่าเขาเป็นคนเดียวกันกับคนที่กุมมือฉันไว้ไม่ปล่อยตอนที่กลัวฟ่ำร้องจริงๆ เหรอ...

นั่งอมลมอย่างคนไม่มีอะไรจะทำได้ไม่นาน พีศรามก็ไล่ให้ไปอาบน้ำ ส่วนเสื้อผาก็...ใส่ของเขาไปก่อน แน่นนอนว่าฉันไม่ใส่ชุดน้องต่ายนอนเด็ดขาด!

เมื่ออาบน้ำเสร็จ สองขาก็เดินเตาะเตาะออกมาจากห้องนอน เพราะเสื้อที่สวมอยู่ตอนนี้มันยาวถึงเข่า อีกนิดก็เลยละ นี่จิตใจจะให้ใส่เป็นกระโปรงทุกตัวเลยใช่มัย แต่ถ้ามคิดในแง่ดี ข้าฉันไม่ได้ฉันทรอกเสื้อพีศรามตัวใหญ่เกินไปต่างหาก เนอะ

“ไปเช็ดเท้า เดี่ยวสิ้น” เสียงทุ้มตืดเย็นซาเอ่ยดูขึ้นจากทางโซฟา ทำให้ฉันที่กำลังจะเดินไปถึงอยู่แล้วต้องหยุดชะงัก

“หนูเช็ดแล้ว” ฉันยันคิ้วเอ่ยเสียงสูง แต่ก็หันกลับไปมองพรหม

ด้วย

“แน่?”

“แน่ค่ะ” พยักหน้าหนึ่งๆ

เห็นดังนั้นคนหน้าดูก็เลยยอมอย่างง่ายดาย ฉันยกยืมก่อนจะเดินเข้าไปนั่งข้างกัน ไม่สิ นั่งข้างๆ ที่ห่างกันดีกว่า ฉันเลือกที่จะนั่งติดที่วางแขนเลยทีเดียว เพราะระหว่างเราตอนนี้มันต้องมีระยะห่าง แน่สิ ฉันแค่มานอนที่นี่ แต่ไม่ได้มานอนกับเขา ถึงจะเป็นพี่ชายเพื่อนก็เถอะ แต่ก็เป็นพี่ชายเพื่อนที่เพิงคุยกันแบบปกติทั้งที่รู้จักกันมาเป็นปีอะ...นี่ต่อมกฤษตรีหวนเนื้อหวนตัวฉันเพิ่งเริ่มทำงานหเรอ ถ้ามจริง แม่รู้เนื่อาสตรอว์เบอร์รี่ที่ไร้ยัดปากแล้วนะเนี่ย

ระหว่างที่พี่ครามไปอาบน้ำ ฉันก็นั่งดูนู่นนี่ในทีวีไปเรื่อย และในขณะนั้นเองกลิ่นอะไรไม่รู้หอมๆ ก็ลอยมาแตะจมูก พอหันไปมองที่ประตูห้องก็เลยรู้ว่า เป็นเขา แต่...อะไรคือการที่นุ่งแค่ผ้าเช็ดตัวแถมยังเปลือยท่อนบนออกมาแบบนั้น ว๊อต!?

“พี่ครามมม พี่จะเปลือยต่อหน้าผู้หญิงที่ไม่ใช่แฟนไม่ได้” ฉันปรามคนหน้าดูเสียงสูงด้วยท่าที่ตึงตระหนก แต่เขาตอบกลับมว่า

“เดี๋ยวก็ได้แล้ว” ด้วยสีหน้าเรียบนิ่งและฟิลลิ่งด๊อนต์แคร์สุดๆ ให้ตายสิ

“อะ?” ได้อะไรพี่วะ

บ้าจริง แล้วสายตาฉันก็คือหยุดมองกล้ามเนื้อแบบผู้ชายแมนๆ แอนด์ซึมนั่นไม่ได้ไง ซิกซ์แพ็กที่หน้าท้องเรียงตัวกันเป็นลอน สองแขนแกร่งเต็มไปด้วยรอยสักทั้งสองข้าง ลำคอขาวมีเส้นเลือดปูดขึ้นให้ความรู้สึกเซ็กซี่ องค์ประกอบทั่วทั้งร่างกายเขาตอนนี้ขับให้ความแบดกลายเป็นเสน่ห์ไปโดยปริยาย

ช่วยด้วย ในหัวตอนนี้หาความบริสุทธิ์ไม่เจอเลยจะแม่ ปกติฉันไม่ได้อะไรกับบอดีของผู้ชายนะ แต่ยอมรับเลยว่าหุ่นพี่ครามแบบ...

(ยกนิ้วโป้ง)

แรงดึงดูดจากคนด้านข้างทำเอาฉันแทบลอบกลืนน้ำลาย ก่อน
จะเขยิบชิดฝั่งมากกว่าเดิม ไม่รู้ว่ารู้สึกไปเองหรือเปล่าที่ระยะห่างมัน
เหมือนจะ...ใกล้มากกว่าเดิม

“โซฟากว้างนะ” ภายใต้น้ำเสียงทุ้มลึก สัมผัสได้ถึงความสะดวก
เบา

“ถ้ากว้างมาก พี่จะเขยิบเข้ามาทำไมเล่า...” ฉันย่นคิ้วมองด้วย
ท่าพิกล้ำๆ กลัวๆ

“เปล่า” เขาทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“งั้นก็ไปใส่เสื้อผ้าสิคะ ใส่แค่นี้เดี๋ยวก็ไม่สบายหรอก”

“ห่วย?” จู่ๆ คนตัวโตก็ตัวหดตามามอง แอบเห็นว่ามุมปาก
ที่มักจะเรียบตึงอยู่ตลอดเวลากลับยกขึ้นเล็กน้อย นั่นทำให้สีหน้า
ที่ครามตอนนั้นดู...ร้ายแปลก

“ก็...” ฉันอึกอัก ทำโมะ เขาไม่พูดกันหรือ ฉันแค่เห็นว่าอากาศ
ในห้องมันเย็น

พี่บ...

ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรต่อ เจ้าของยืมร้ายเมื่อครูก็ผุดลุกขึ้นแล้ว
เดินเหมือนจะผ่านฉันไป แต่เขากลับหยุดอยู่ตรงหน้าก่อนจะโน้มตัวลง
มาครึ่งตัว นั่นทำให้ฉันตาโตเตรียมจะขยับหนี แต่แขนแกร่งดันปิดทาง
โดยเอามือค้ำโซฟาไว้

ดวงตาคมจ้องลึกเข้ามาพร้อมกับกลิ่นหอมที่สัมผัสได้ในตอน
แรก แต่ลมหายใจเขากลับแผ่อนกลิ่นบูหรือออกมาด้วยทำให้รู้เลยว่าไป
สูบต่อในห้องน้ำ ฉันเฝ้าปากแน่น สายตาไม่อาจจดจ้องตามคราวกับ
เสื้อจะขยับเยื้องอย่างนั้นคืนได้ ปลายจมูกโด่งของพี่ครามเคลื่อนผ่าน
ไปหน้าฉันไป ตอนนั้นลมหายใจอันตรวยของเขากำลังจ่ออยู่ข้างแก้ม

“ไปร่านเหล่า ใส่แค่นี้เดี๋ยวก็โดนดีหรอก”

“!...” จบประโยคชนวนระทึกนั้นแล้วคนตัวโตก็ผละออกไป มุมปากที่ยกขึ้นพร้อมแววตาสะกดเหยื่อทุกอย่างก่อนหน้านี้ถูกรีเซตกลับมาเรียบตึงและเย็นชาตามเดิม...โดยเขา

พีศรามหายเข้าไปในห้องนอน ส่วนฉันก็นั่งหน้านิวคิ้วขมวดกับประโยคที่เขาพูดไม่หาย มันเป็นคำเตือนหรือ เขาน่าจะเป็นห่วงฉันหรือเปล่า แบบเห็นว่าเป็นเพื่อนน้องสาวไว้ใจ น่าจะเป็นแบบนี้ แต่ที่ข้องใจคือเขา...เตือนน่ากลัวไปนะ ถ้าไม่รู้จักกันมาก่อน ฉันคิดว่าเขาจะรักฉันแล้วซะอีก แต่มันคงเป็นไปได้และไม่ควรเป็นไปได้กว่า...

“พีศราม มีผ้าห่มอีกผืนมัย หนูง่วงแล้ว” ฉันตะโกนถามเข้าไปในห้อง ไม่นานคนหน้าดูก็โผล่หน้าออกมาจากประตู เขาก็ยังทำหน้าดูเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือกำลังเลิกคิ้วมองฉัน

“ง่วงก็เข้ามา” เขาพยักหน้าดูๆ นั้นไปด้านใน

“พี ไม่เป็นไร หนูนอนโซฟาได้” เขาเข้าจริงโซฟามันก็แข็งนั้นแหละ แต่ถ้าฉันง่วง วินาทีนี้ไหลลงไปในอนที่พื้นได้ก็นอนอะ

“ไปนอนในห้อง” ไม่รู้แอร์หรือเสียงพีศรามที่เย็นกว่ากันแล้วเนี่ย

“งั้นพีจะนอนโซฟา?”

“มันแข็ง”

“นั่น เลยบอกไว้ว่าหนูนอนได้”

“ไม่ได้”

“ได้” ฉันพยักหน้าประกอบคำพูด

“ไม่ได้” เขาก็ส่ายหน้าประกอบคำพูด

“อะงั้นนอนด้วยกันบนเตียงเลย!”

“อืม ตั้งใจไว้งั้น”

พีบ!

“เดี๋ยว คือหนูประต้อมัยละ” ฉันโวยขึ้นเมื่อเขาตอบมาแบบนี้ เพราะจู่ๆ ผู้ชายภาพลักษณ์นักเลงอย่างเขาดันอย่างสามชუმเข้ามาแล้ว

อุ้มฉันไว้ในอ้อมกอดเลยนะสิ อุ้มทำไม ทำไมต้องอุ้ม!

“บนไร ไม่ได้ยิน”

ร้องให้ได้มัย

“พี่คราม เราจะนอนด้วยกันจริงๆ เหรอ” ฉันทามเสียงสั้น

“ทำอย่างอื่น?” จิตใจเขาจะเฉยชากับทุกอย่างเลยหรือไง

“ไม่ๆ ไม่พี่ไม่” ฉนส่ายหน้าพริต

“งั้นก็อย่าตึกตึก”

อย่าตึกตึก?

พี่ครามอุ้มฉนมาวางไว้บนที่นอนฝั่งขวาซึ่งตรงข้ามกับฝั่งระเบียบห้อง ก่อนจะสาวเท้าเดินอ้อมไปอีกทางและไม่ลืมที่จะปิดผ้า màn ให้มิดชิด เพราะเห็นว่ามันยังมีอะไรแปด็บๆ อยู่ เป็นผู้ชายที่เอาใจใส่ดีนะ แต่ก็มันแสบด้วย ที่บอกตั้งใจไว้ฉน พี่ตั้งใจอะไร!

“หนูนอนโซฟาได้จริงๆ นะ” จริงๆ นะ...

“...” นี่ก็มันแสบ พี่ครามไม่ตอบ แต่ขื่นมานอนบนเตียงข้างๆ กันเฉย

“พี่คราม เบียดทำไมเนี่ย หนูจะตกแล้ว” ตัวก็โตกว่าแท้ๆ เลยถ้าจะเขยิบเข้ามาเบียดเบอร์นี้ก็ถึงกันเลยเถอะ

“เขยิบเข้ามาสิ” เขาตอบเสียงเรียบ

“เขยิบยังงี้ พี่จะเบียดหนู”

“บน”

“!...” ฉนหน้าตื่น เมื่อคิดว่าการที่คนด้านข้างขยับตัวนั้นคือการที่เขาจะถอยกลับไป ไซ้ เขาถอยกลับไป แต่คว้าเอวฉนไปด้วย

“ตัวเล็กจังวะ” เขาพึมพำ

“แล้วพี่จะดึงหนูไปเพื่อ!”

“ไม่มีหมอนข้าง”

“แล้ว?” คืออะไร ยังงี้ ฉนไม่ใช่หมอนข้างซะหน่อย

“หนาว”

อ้าว แล้วตอนเปลี่ยออกมาไม่หนาว?

“หนาวก็ห่มผ้าไง” ฉันท่ายซ้าๆ อย่างสงบจิตสงบใจ พี่คราม
ไม่ได้ตอบอะไร เขากลับเงยไปพักหนึ่ง แต่ลมหายใจเค็ลลากลั่นบูหรื
ยังคอยวนเวียนอยู่ด้านหลังไม่ห่าง รู้ตัวอีกทีลมหายใจร้อนรุ่มก็คืบ
คลานเข้ามากระทบผิวดันคอ ก่อนจะลากได้มาเรื่อยๆ รวากับต้องการ
ปั่นประสาท ฉับพลันสัมผัสสชาบฉวยร้ายกาจแบบนั้นก็หยุดอยู่ที่ข้าง
โอบุพร้อมกับลมที่เป่ารดเบาๆ ที่ซอกคอ

“ไม่อุ่นเท่ากระต่าย”

2

เช้าวันถัดมา

“พีคราม ในห้องมียุงแน่เลย เมื่อคืนเหมือนหนูโดนกัดด้วยแหละ” จันตะโกนขึ้นพร้อมกับย่นคิ้วในขณะที่ส่องกระจกอยู่ในห้องน้ำ มือเล็กก็ลูบๆ คลำๆ ที่ลำคอไปด้วย โอ๊ะ ทำไมไม่มีที่เนินอกด้วยล่ะ ยุงบินเข้าไปลึกขนาดนี้เลยหรอ

เนี่ย แดงๆ ทั้งนั้นเลย จันเพ่งมองรอยดงกล่าวที่สะท้อนผ่านกระจกอ่างล้างหน้าไม่หยุด เมื่อคืนพีครามก็ปิดประตูห้องแล้วนะ... อ้อ หรือจะเป็นก่อนหน้านั้นที่เปิดประตูระเบียงทิ้งไว้...ยุงที่นั่นดูจาง

แล้วนี่ ไม่รู้ที่จันตะโกนไปเมื่อก็เขาได้ยินหรือเปล่า เจียบเขียวด้วยความสงสัยเลยโผล่หน้าไปส่องชะหน่อย อ้าว

“...” ก็ยังอยู่ พีครามกำลังนั่งอยู่ปลายเตียง นึกกลางกับนิ้วชี้ คีบนูหรือวันคลั่งที่ถูกสูบไปครึ่งมวน สีหน้าเขาดูเรียบนิ่ง ท่าทางสงบและสุขุม ถ้าวันนูหรือไม่ลอยขยับ นี่จันจะคิดว่าเขาคือภาพ JPG จริงๆ แล้วนะ

“พีคราม” จันเรียกเขาอีกรอบ

“?...” คราวนี้เจ้าของไอเย็นที่มักจะแผ่อยู่ตลอดเวลาหันมา คิ้วหนาเลิกขึ้นแทนคำขานรับ

“เมื่อก็ได้ฟังหนูมั๊ยเนี่ย”

“ฟัง”

“หนูพูดว่าอะไร” ฉันหรีตาจ้อง

“ยุ่ง” เขาตอบแค่นั้นก็หันไปสูบบุหรี่ต่อ...โอเค เข้าใจแล้วทำไม
อันตามันชอบบ่นนักบ่นหนาว่าพี่ชายไม่ค่อยพูด พูดแต่ละคำอย่างกับ
กลั้วดอกพิกุลจะร่วง แต่ก่อนฉันไม่ได้คุยกับพี่ครามไงก็เลยแบบ เฮ้ย
เป็นไปไม่ได้เหอมีง คนบ้าอะไรจะพูดทีละคำ ส่วนตอนนี้นะเหอ เออมีง
กูเห็นด้วย...

“จันทน์หลังก็อย่าลืมปิดประตูะเบียงนะคะ”

“อืม”

“จะว่าไป โดนกัด แต่ไม่รู้รู้สึกคันเลยแฮะ” นี่ก็ยังบ่นไม่หยุด

“ดีแล้ว”

“ไม่ดีสิ แดงไปหมดเลย” ฉันเอ่ยตอบเขา แต่หน้าอใส่กระจก

“โกรธยุ่งมั๊ย”

“หืม?” ประโยคนี้ทำเอาหัวคิวกระตุก ก่อนจะเอนหลัง เยี่ยม
หน้าพันประตูห้องน้ำไปเพื่อเลิกคิ้วมองคนที่กำลังนั่งอยู่ที่ปลายเตียง

“ที่กัด” ตาคุมตัวดมาพร้อมกับเอ่ยตอบ พี่ครามจ้องค้างไว้อย่าง
นั้น ตอนนี้อยู่เหมือนกันว่าจะรู้สึกแปลกกับสิ่งที่เขาพูด หรือสิ่งที่กำลัง
สือผ่านแวตาราวกับนักล่าลองเชิงเหยื่อนั้นดี เพราะชอบมองแล้วจ้อง
ด้วยสายตาแบบนี้...

“ก็...ไม่โกรธคะ เดียวก็หายแล้ว” ฉันดึงตัวเองให้ยืนตรมมอง
ไปที่กระจกอย่างตอนแรก ก่อนจะเอ่ยตอบเขา เนี่ย จะไม่ให้รู้สึกว้อด
ได้ไง คือแบบ ชวนหนูคุยแบบนี้ก็ได้เหอพี่

“หายแล้ว ถ้ากัดอีกล่ะ” อะ นี่ก็ถามเป็นวรรคเป็นเวรเลย

“กัดอีก จับได้ก็ตีคะ” ฉันก็ตอบไปตามประสา ไซ้มัย เห็นยุ่งกัด
ก็ต้องตียุง กัดไปทั่วตัวแบบนี้ นิสัยไม่ดีเลย!

“ตีเจ็บมัย”

“เตี๊ยนะ พี่เป็นไรกับยุงเนี่ย ดูเป็นเดือดเป็นร้อนเหลือเกิน...เป็นยุงเหรอะคะ!” ฉันทัดสินใจถามด้วยน้ำเสียงติดตลกและปิดท้ายประโยคสุดท้ายด้วยการโผล่หน้าออกไปยกคิ้วหนึ่งข้างพร้อมยกยืมถามด้วยสีหน้ากวนๆ

ผู้ชายแบบๆ นี่เขามีมุขแบบนี้กันทุกคนมัย สตอริมีเป็นล้าน แต่พี่ครามดันถามฉันเรื่องยุงเนี่ยนะ หืม?

“...เปล่า”

ถ้าไม่ได้คิดไปเอง เมื่อก็รู้สึกว่าน้ำเสียงแหบห้าวที่ตอบกลับมา ดูแผ่วแปลกๆ

ช่วงเถอะ เขาคงอยากหาอะไรมาคุย เพราะเรารู้จักกันมาเป็นปี แต่แทบไม่คุยกันเลยอะเนอะ

...แต่คุยเรื่องยุงเนี่ยนะ

หลังจากล้างหน้าล้างตาเสร็จฉันก็ขอตัวกลับหอทันที เพราะต้องไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อไปเรียน ถ้าจำตารางเรียนไม่ผิดก็น่าจะสายๆ แหะละ ส่วนเจ้าของห้องอย่างพี่คราม ก่อนออกมาเหมือนเขาจะพูดว่า ไม่มีเรียน ไม่รู้สิ ฉันก็พยักหน้างุนงงกลับไปแล้วเดินออกมาเลย ไม่มีเรียน คงฝากไปบอกอันต้ามั้ง

สองขาเดินเร็วไปตามระเบียบทางเดินของหอ เวลาตอนนี่ค่อนข้างจะเข้าอยู่หน่อยๆ ปกติเองจะกลับมาเช้า แต่บางทีมันก็สายบ้าง วินาทีนี้ในใจฉันก็คือภาวนาให้มันกลับเข้าอะ...

ก็อากๆๆ

“หืม” เคาะประตูได้ไม่นานก็มีคนมาเปิด สีหน้าอีกฝ่ายดูแปลกใจขึ้นมาเมื่อเจอฉัน

“...” อย่างว่าแต่ฝ่ายนั้นแปลกใจ ฝ่ายนี้คือช็อก

“มีอะไร...หรือเปล่าครับ” ผู้ชายในชุดนักศึกษาชายเสื้อหลดลุ่ย พุดขึ้น ฉันทลากสายตาดั้งแต่เท้าขึ้นไปจนถึงใบหน้าที่เหมือนจะยัง สะลึมสะลือแต่ก็ยังคงคราบของคนหล่อเอาไว้อยู่ เรื่องหล่อเอาไว้ก่อน เพราะที่ยืนอยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้มัน...

“อ้อคือ...อยู่ที่นี้คะ”

“ครับ” ครับ แต่ก็ยังยืนขวางทาง?

“หมายถึงอยู่ห้องนี้” ฉันเริ่มใช้น้ำเสียงให้รู้ว่าไม่พอใจ เมื่อหาย ซ็อกและเดาจากสตอรี่เดิมๆ ที่เจออยู่เป็นประจำแล้วนั้น พอจะเดาออก ละครว่าเป็นใคร

“เพื่อนเองหรอ” และนี่ก็คงจะเป็นพี่วิน คนปลายสายที่เพื่อน ฉันบอกเมื่อคืน

“คะ” อะน้ำเสียงไปละ สีน้าม่าบ้าง

“เมื่อคืนไปนอนไหน ปล่อยให้เจนนอนคนเดียวว” น้ำเสียงคนตรง หน้าดูเหมือนจะเย้าแหย่ติดตลก

“ฮะ?” แต่...มันทำให้ฉันชักสีหน้ามองเขาและสื่ออย่างชัดเจน ว่า ไม่ขำ ไปนอนไหน ปล่อยให้เจนนอนคนเดียวว?

“พี่วิน ไครคะ” กว่าพี่วินอะไรนี้จะเอ่ยตอบ เสียงเล็กที่ดังมาจาก ด้านในห้องก็ซัดขึ้นเสียวก่อน นั่นทำให้คนตรงหน้าหันกลับไปตะโกน ตอบ

“เพื่อนเองอะ”

ด้วยความที่อยากเข้าห้องเต็มทนทำให้ฉันเดินเฉียดพี่ผู้ชายที่ชื่อ วินไปเลย ก็เป็นเจ้าของห้องเหมือนกัน คงไม่ต้องรอให้ใครมาอัญเชิญ หรือก้ม

สิ่งแรกที่เห็นเมื่อเดินเข้ามาในห้องก็คือ ภูมิเมตกำลังนั่งไขว่ห้าง ดูทีวีอยู่บนโซฟา สภาพเหมือนคนเพิ่งตื่น ไม่ใช่...เพิ่งกลับ

“อ้าวมึง” เองวารีไมตก่อนจะหันม้ายิ้มทักด้วยสีหน้าแสนจะ

สดใส ซึ่งต่างจากความถมึงทึบอย่างคนไม่สบอารมณ์ที่ฉายชัดบน
ใบหน้าของฉันทอย่างสิ้นเชิง

“ไหนมึงบอกไม่กลับหอ” ขี้เกียจอ้อม เข้าประเด็นเลยละกัน

“หืม ญบอกตอนไหน”

“ก็เมื่อคืนไง” ฉันทนางอ ก่อนจะเดินเข้าไปห้องตัวลงนั่งที่โซฟา
พร้อมกับเอนตัวพิงกับพนักแล้วมองเพดาน

“เหรอก ไม่เห็นจำได้เลย” ประโยคนี้ทำเอาฉันทกลอกตาไปมอง
คนเป็นเพื่อนอย่างไม่เชื่อหู

“เอ็ง ญถามจริง”

“ก็ง่วง”

“ก่อนจะง่วงได้คิดบ้างมั๊ยว่าญจะนอนไหน ญญแจก็อยู่กับมึง
เนี่ย” รู้สึกไม่โอเคเท่าไรวะที่รู้ว่ามีนไม่ได้อันกลับหอ แต่อยู่ที่หอตั้งแต่
เมื่อคืน แล้วอะไรคือพื๊วนักเสนอน้ำอยู่ในห้องนี้ด้วย ไม่ต้องบอกก็รู้
ว่านอนที่นี้ ละเตียงก็มีเตียงเดียว...ให้ใครก็ไม่รู้มานอนที่ฉันทได้ยังไง

“แล้วไม่ทวงญละ อีกร้อยเรื่องนอนไหนมึงหาได้อยู่แล้วแหละ
เพื่อนก็เยอะนี่” เอ็งเอ่ยด้วยสีหน้าประมาณว่าที่พูดอยู่มันไม่เห็นจะเป็น
เรื่องใหญ่อะไร

“อย่าเบี่ยงประเด็น ก็คือมึงบอกญว่าไม่กลับ แต่จริงๆ อยู่หอ
ตั้งแต่เมื่อคืนอะ” เนี่ย! น้อยใจ! ทำไมต้องโกหกกันด้วย

“ก็บอกจำไม่ได้ มึงจะอะไรละเมียง” เอ้าแล้วทำไมต้องทำหน้า
เหมือนญผิดด้วยล่ะ...

“ไม่ว่าอะไรแล้วก็ได้ จะไปนอนกับใคร แต่ช่วยอย่าพาใครมา
นอนที่ญ ขอแค่นี้”

ฉันทถอนหายใจอย่างต้องการยุติอารมณ์ทั้งหมดทั้งมวลที่กำลัง
จะระเบิดโดยการตัดจบบทสนทนาที่เหมือนจะก่อตัวเป็นสงคราม
พร้อมลุกออกจากโซฟาแล้วเตรียมจะเดินเข้าห้อง ก่อนหน้านั้นก็ไม่ลืม

ที่จะปรายตาไปมองแรงผู้ชายที่ยืนนิ่งเป็นศาลพระภูมิอยู่ตรงประตูด้วย เพราะเขา ฉันถึงต้องเปลี่ยนเครื่องนอนใหม่อีกรอบ!

ถ้าเจิมมันเป็นใครไม่รู้ แต่จับพลัดจับผลูได้มาเป็นเมตฉันจะไม่ว่าอะไรเลย เพราะถ้าเจอแบบนี้ก็ย้ายไปอยู่หออื่นแล้ว แต่ด้วยความที่รู้จักกันมานาน ไหนพ่อแม่มันจะสนิทกับฉันด้วย พุดยาก ไม่รู้เหมือนกัน ถ้ามีแบบนี้อีกบ่อยๆ เข้าก็...

หรือเราสนิทกันมากเกินไป เลยจะทำอะไรก็ได้ ฉันมันไม่น่าได้รับความเกรงใจหรอก เสียความรู้สึกอยู่นะที่มันทำแบบนี้ ทั้งที่รับรู้มาก่อนว่ามันไม่ใช่คนแบบนี้...

แต่ก็นั่นแหละ ความคิด ความอ่าน หรือแม้แต่นิสัยของแต่ละคนมันก็แปรเปลี่ยนไปตามอายุ ตามสังคมที่เจอในช่วงหนึ่งของชีวิต ทุกอย่างสามารถกลายเป็นอดีตได้ทั้งนั้น...

@มหาวิทยาลัย

“เมียง!”

“!...” เสียงตะโกนดังกล่าวก้องกังวานไปทั่วบริเวณม้าหินอ่อนใต้ตึกคณะมนุษย แต่ที่ทำให้ฉันสะดุ้งจนแทบจะพ่นน้ำอืดลมในปากใส่หน้าปู้แบ็กเพราะมันเป็นชื่อตัวเองนี่แหละ ได้ยินดังนั้นเลยรีบกลืนน้ำลายคอกอีกใหญ่ก่อนจะมองหาที่มา

“มึง!” นั่น เสียงมาก่อนตัวแบบนี้แน่ชัดเลยว่าเป็นเจนนี

“จะผอยก็เดินให้ถึงก่อน มึงจะตะโกนสปอยสกีให้เจ้าที่มาฟังด้วยหรือไง!” อันดาที่นั่งจกดเลกเซอร์เพิ่มเติมเงยหน้าขึ้นมาเอ็ด

“มันไม่ทันใจใจ ขาถูกก็แค่นี้ ขอโทษได้มั๊ยละ” คนสวยหน้าเฉียวทั้งตูดงอนๆ นั่งลงที่ม้าหินอ่อนตัวข้างกัน หน้าเจนนีตอนนี้เหมือนมันไปกินรังแตนแถมด้วยรังผึ้งมาอย่างโรยารัณ

“แล้วตกลงเรียกๆทำไมเนี่ย” ฉันถาม

“มึงเลิกกับพี่โรมยังวะ เห็นไปอี้ออกกับเด็กสินกำ (ศิลปินกรรม)
ล่าสุดมัวกันในห้องน้ำใต้ตึกกวีศวะ อีเหี้ย ภูแบบ ซ็อกแรง” เจนนี่ใช้มือ
ทาบอกรประกอบคำพูด

“ก็...เลิกแล้วนะ ภูจับได้ว่าแม่งมีกิ๊ก เลยซาโยนาระ” จบประโยค
นี้ซอหลบเบ้าปากในใจ นี่ที่ผ่านมาเห็นเหี้ยเป็นคนไปได้ยังงั้นเรา เห้อ...
แต่ถามว่ากว่าจะทำใจได้เสียน้ำตาให้เหี้ยมัย ก็เสีย...

“เฮ้อ อีห่า ละคือพวกกูไม่รู้เรื่อง?” ปูเป่แย้งขึ้น ที่พวกนี้ไม่รู้เรื่อง
ก็ไม่แปลกหรอก เพราะฉันไม่ได้เล่า ช่วงที่เลิกกับพี่โรมมันเป็นช่วงที่มี
สอบวัดระดับ ทุกคนต่างก็ยุ่ง ต่างก็เครียดกับการเตรียมสอบ ฉันเลย
คิดว่า...ยังไม่บอกดีกว่า ฮีลตัวเองได้ก็ฮีลไปก่อน แต่มันผ่านมาแล้วอะ
ไปๆ มาๆ ก็ลืม เจนนี่พูดขึ้นเลยนึกได้เนี่ยแหละว่าลืมบอก

“ก็ช่วงนั้นเราเตรียมสอบกัน อีกอย่าง ภูเฮิร์ดไม่นานหรอก แดก
ซาบูก็หายแล้ว” ในความเป็นจริงคือกินซาบูย้อมใจทุกวันก็หายแล้ว

“แนใจ? เรื่องไหนผ่านไปไม่ไหวก็บอก จะผ่านไปเป็นเพื่อน
เตรียมสอบไร ภูไม่ได้ขยันขนาดนั้นหรอก” เจนนี่ยื่นคิ้วมองฉันครู่หนึ่ง
ก่อนจะเอ่ย ประโยคนี้ของมันเป็นบอกเลยว่าซึ้งใจมาก น้ำตาลดลอบเข้า

“แอบร้องไห้แก้มึงอะ” อันดายื่นมือมาผลั๊กหัวเบาๆ

“ก็มัน...” โอ้ยอย่ามาทำซึ้ง น้ำตาภูจะไหลจริงละนะ

“หยุด! หาใหม่อีดอก หาใหม่ ผู้ชายมันไม่ดีก็หาใหม่ ความ
สัมพันธ์ไม่ได้มีแค่ความสุขก็จริง แต่ถ้าคนที่เข้ามามันทำให้มึงทุกข์
มากกว่าสุขก็หาใหม่” ดูเหมือนปูเป่จะสังเกตได้ว่าน้ำตาฉันจะร่วงจริงๆ
เลยชิงเอ่ยขึ้นมาอย่างขัดอกขัดใจ

“หาใหม่ได้ แต่ไม่่ง่ายงั้มึง แฟนคนแรกภูเลยนะเว้ย เปิดฉาก
ชีวิตรักมาก็เจอเหี้ยแล้วมึงให้ภูเอาไง” นี่สิความจริงที่น่าเจ็บปวด

“ฟังกู ผู้ชายไม่ได้เหี้ยทุกคน แต่แค่มึงเจอผู้ชายเหี้ย” ปูเป่เตือน
สติ

“เอาแบบอื่นไหม เหม่เจอแต่คนแบบนี้ละ เลยต้องปรับตัว”
อันดา ยกยิ้มเอ๋อเสริม

“โดยการปลง?”

“ปลงก็บ้า เขี่ยมาเขี่ยกลับ ไม่โกง”

“อันดา นินทาระยะนี้เอาไฟมาเผาหัวกุเลยก็ได้นะเพื่อนนะ” จบ
ประโยคของเจนนี่ ทำเอาทั้งโต๊ะระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกันโดยมิได้
นัดหมาย

“เออเหม่ยง ตอนบอกเลิกมึงได้ตบพี่โรมหรือเปล่า” พอหัวเราะ
เสร็จ เจนนี่ก็จะไร้นั่นได้เลยเอ๋อถาม

“ไม่อะ กูเดินออกมาเลย” ตอนนั้นเรื่องตบหรืออะไรอย่างใน
ละครไม่อยู่ในหัวเลย อันดาอยากจะได้เดินออกมาจากตรงนั้นและเดี๋ยว
นั้น

“อ้าว แสดงว่าที่กูตบไปไม่เสียเปล่าสินะ” ว่าไงนะ...

“เจนนี่...”

“เออ หมั่นไส้ รู้ตัวนะว่าเสือก แต่มันต่อหน้าต่อตาอะ อย่ามา
ถามหารูปนะกูไม่ได้ถ่าย ตบเสร็จก็ฟูลเทิร์นออกมาเลย”...ขุนพระ

“แต่กูเลิกกับพี่เขาแล้วไงเจน” โอโห มันไม่ได้ปะ

“ก็ไมรู้...ตบไปแล้ว แก่ไม่ได้ แต่ตบซ้ำได้” ถ้าอยากรู้ว่าเจนนี่มัน
บ้าเลือดแค่ไหน ก็ให้ประโยคนี้ฟรีเซนต์ละกันนะ...

“ว่าแต่ตบกี่ครั้งวะ” อันดาถาม

“สาม เผื่อพวกมึงด้วย สอง ถ้ารู้ก่อนว่าอึเหม่ยงไม่ได้ตบกูเบิ้ล
อีกหนึ่ง”

“เลิคนะ” ปูเป้ชอบใจ

“โอ๊ยพวกนี้ คือได้เหร้อ ถ้าเขาเอาเรื่องขึ้นมากูเปิดก่อนนะบอก
เลย”

“เปิดจากกระโดดถีบพี่โรม” เจนนี่เอ๋อ

“เปิดมือถือโทร. เรียกรถโรงพยาบาลมาเก็บพวกมึงเนี่ย เบรียว
ตีนชาวบ้านเก่ง!”

“อะกุขอดอนตัวมาอยู่ฝ่ายจอกเมรุแล้วกัน” ได้ยินแบบนี้ันอันดา
จึงรีบเอ่ยต่อท้าย

“จันกูขของชำร่วย” ปุเป้เสริมต่อ

“อื๋นยวะ...มีรถโรงพยาบาล มีเมรุ มีของชำร่วย ละใครคือศพ?”
เจนนี้นั่นคืออย่างไม่เข้าใจ นั่นทำให้ทั้งฉันกับอีกสองคนมองหน้ากัน
ก่อนจะหันไปหาเจนนี้นี้แล้วเอ่ย

“ก็มึงโง่โง่!” เนี่ย มันก็เป็นกันซะแบบเนี่ย อยู่ด้วยแล้วจะเอา
ที่ไหนมาเศร้าได้นาน

และอย่างที่ปุเป้มันพูดแหละ ผู้ชายมันไม่ดีก็หาใหม่ ความ
สัมพันธ์เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วจะมีแต่ความสุขทุกช่วงเวลาไม่ใช่เรื่อง แค
หาคนที่ทำให้เรามีรอยยิ้มบนใบหน้ามากกว่าน้ำตาก็พอ...

สามชั่วโมงที่แล้ว

KRAM'S SAY

“พี่คราม เดี่ยวหนูต้องกลับไปอาบน้ำที่หอ”

“...” อืม...

“เอ๊ะ เมื่อไหร่หนูวางยางรัดผมไว้ตรงนี้นะ”

“...” ไม่ใช่ตรงนี้ หน้ากระຈกต่างหาก

“อยู่ไหนน้ำ ก็วางไว้ตรงนี้” คนตัวเล็กหุดยอดอยู่กับที่ ดวงตากลม
โตที่เวลาี่ยมมักจะโค้งเป็นรูปสระอิตอนนี้เพ่งมองหาของจนคิ้วเล็กแทบ
จะขยับชนกัน เมื่อมองหาเท่าไรก็ไม่เจอ แก้มสองข้างจึงเริ่มปอง
ขึ้น

“...” ผมมองควันบุหรี่สีขาวที่พวยพุ่ง ก่อนจะยัดตัวลูกขึ้นอย่าง
สามชুমไปที่หน้ากระຈกด้วยความรู้สึกที่เฉื่อยชา และจุดจบที่มอบให้

ครึ่งมวนที่เหลืออยู่คือหันปลายไปจี้กับแผ่นรองบุหรี ตามคมเหลือบมอง
ยางรัดผมของผู้หญิงที่อยู่ข้างกัน

“โอ้ยนั่น อยู่นั่นเอง!” ดูเหมือนกระต่ายจะรู้ตัว เลยวิ่งถลาเข้ามาเตรียมจะฉวยไป แต่ผมหยิบมันขึ้นมาถือไว้ได้ก่อน

“...” ยัยตัวเล็กอ้าปากค้างเมื่อคิดว่าได้แต่ความว่างเปล่า ผมก้มลงมองต่ำเพราะส่วนสูงที่ต่างกัน

“ขอยางรัดผมค่ะ”

ผมยื่นนิ้ว พลางมองมือที่ยื่นมาตรงหน้า ตัวก็เล็ก มือก็ยิ่งเล็ก แต่อย่างอื่นนี่ไม่เล็ก

“...”

“พี่คราม หน้าหนู...อยู่นี่”

“นั่น” ผมเอ่ยบอกพอเป็นพิธี แต่มือก็เอื้อมไปจับที่ไหล่ข้างทั้งสองข้าง ก่อนจะหมุนไปที่หน้ากระจกแล้วกดเบาๆ ให้น้องนั่งลง

“...” หัวคิ้วที่ย่นเข้าหากันเป็นการแสดงออกว่าไม่เข้าใจ แทนคำถามเจื้อยแจ้วที่มักจะได้ยินตั้งแต่เมื่อวาน

สองมือที่จับหัวไหล่ไว้ก่อนหน้าเลื่อนมาสัมผัสแผ่วเบาที่เรือนผมหนานุ่ม ผมใช้มือข้างที่ไม่ได้ถือบุหรี่ย่างผมน้องเบาๆ ตั้งแต่โคนจดปลาย

“เจ็บมั๊ย” ตั้งแต่ที่ซื้อห้องนี้เมื่อไม่กี่เดือนก่อน นี่เป็นครั้งแรกที่ผมมานอนที่นี่ และไม่ได้เตรียมอะไรเอาไว้ เพราะฉะนั้น นอกจากเฟอร์นิเจอร์ก็ไม่มีอุปกรณ์จุกจิกอย่างพวกแปรงหวีผมหรือหวี แต่ถ้ามาอยู่บ่อยขึ้น...ก็อาจจะม่

“ไม่ค่ะ...” แววดาไม่คุ้นชินที่สะท้อนผ่านบานกระจก ทำให้นึกถึงอาการประหม่าหรือแอบเกร็งของเด็กคนนี่ในตอนที่ยื่นรถมาด้วยกัน ผม...ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้น้องรู้สึกแบบนั้น สาบาน

“อืม” บนใบหน้าผมไม่มีอะไรขยับอีกนอกจากมือที่เคลื่อนไหว

ยางรัดผมสีชมพูอ่อนที่ยัดไว้ก่อนหน้านั้นถูกมัดกับเรือนผมที่รวบขึ้น...
ก็แค่มัดผม ดูเหมือนจะเป็นความคิดที่ไม่ค่อยเข้าท่าขึ้นมาเมื่อลองทำ
แล้วแหม่งไม่ใช่ แค่

ด้วยความที่เห็นยัยตัวเล็กวิ่งไปทางนั้นที่ ทางนี้ที่ เดียวก็หาญ
แล้วก็วกมาหาฉัน ผมจำได้หมดแหละว่าน้องวางอะไรไว้ตรงไหน แต่คน
วางฉันจำไม่ได้...เอาแต่วิ่งตุ๊กตุ๊กไปมา เห็นแล้วเวียนหัวเลยจับมานั่ง
กับที่ซะเลย

“โหวมัยเนี่ยพี่ หนูมัดเองก็ได้นะ”

“...” ไม่มีเหตุผลที่จะตั้งคำถามต่อ ผมยืนยงเส้นนั้นคืนเธอไป
แต่ก็ยังคงยืนนิ่งอยู่ด้านหลังมองอีกคนมัดผมต่อไป เธอใช้มือ
มัดผมด้วยความชำนาญ กระชับ และฉับไว แต่ภาพที่ผมเห็นผ่านตา
ตอนนี้กลับดูสโลว์โมชันไปทุกท่วงท่า เพราะมัน...ดูมีเสน่ห์

ถึงจะคอยมีสายตาประมาณว่า ผมจะยืนอยู่ตรงนี้อีกนานมั๊ย
เหลือบมองผ่านกระจกอยู่เป็นระยะก็เถอะ

ผู้หญิงที่อยู่ในสายตาผมตอนนี้ เรานอนด้วยกันเมื่อคืน แค่นอน
เฉยๆ ไม่มีอะไรที่อยากให้มีไปมากกว่านั้น เขาเป็นเพื่อนน้องสาวผม
รู้จักกันตอนน้องอยู่ปีหนึ่ง ส่วนผมปีสอง จนตอนนี้ปีสามแล้ว ก็ยังแค่
รู้จัก ไม่เคยคุยอะไรมากมาย เป็นความสัมพันธ์ที่เวลาเจอกันจะชะงัก
แล้วลืงเลวว่าจะทักหรือไม่ทักดี เพราะรู้จักแต่ไม่สนิท สุดท้ายจบที่ต่าง
คนต่างเนี่ยนทำเป็นมองไม่เห็นกันแล้วเดินไปทางอื่น

ถ้าอันดาอยู่ด้วยก็ปกติ แทบจะไม่คุยกันเหมือนเดิม เพราะผม
ไม่ชอบเข้าหาใครก่อน แต่ถ้าเข้าหาขึ้นมา แสดงว่าคนนั้นหรือสิ่งนั้น
ต้องมีผลต่ออะไรสักอย่างในชีวิต

“ฉิบ...” เกือบหลุดสบถ ดวงตาที่คงความสงบและเยือกเย็น
ก่อนหน้านั้นแอบเบิกกว้างเล็กน้อยอย่างลึมตัวเมื่อเหลือบไปเจออะไร
บางอย่างเข้า บางอย่างที่อยู่ตรงผิวส่วนนั้น...ต้นคอขาวเนียนไร้ตำหนิ

ดันขี้นให้รอยแดงติดข้าเด่นสะดุดตา

ไอ้เหี้ยคราม...

“เรียบร้อย” เสียงเล็กเอ่ยขึ้น ก่อนจะยิ้มกว้างให้กระจกราวกับ
เป็นหนึ่งในกิจวัตรประจำวัน ผมยาวถึงกลางหลังที่ปล่อยสยายเมื่อครู
ถูกรวบขึ้นสูงเป็นหางม้า เห็นดั่งนั้นมุ่มปากข้างหนึ่งผมยกขึ้นเล็กน้อย
ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะที่ยางรัดผม

ฟีบ!...

“ปล่อยดูดีกว่า”

...

“หนูมีเรียนช่วงสายๆ ค่ะ ไปก่อนนะ”

“เดี๋ยว...”

“คะ?”

“พี่ไม่มีเรียน”

“อ้อ...คะ”

จบ

ตามมองแผ่นหลังบางที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งออกไปจากประตูห้องไม่
ห่าง ความรู้สึกแสบแสบยังคงติดตรึงอยู่ในใจไม่จางตั้งแต่โดนตอ
กลับมาแบบนั้น ยกมือขึ้นมากุมขมับพลาถอนหายใจออกแผ่วเบา...
วิธีนี้ไม่เวิร์ก

ที่ติด

ไม่นานนั้โทรศัพท์ที่วางไว้บนโต๊ะกระจกที่ตั้งอยู่ด้านหน้าก็สั่นขึ้น
ผมเลิกคิ้วข้างหนึ่งมอง ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาดู ชื่อของปลาย
สายที่ปรากฏบนหน้าจอทำเอาหลุดถอนหายใจอย่างเปื้อนหน้าไปอีก
รอบ

“อืม” กรอกรน้ำเสียงซังกะตายเป็นเอกลักษณ์เวลารับสาย

“คราม อยู่ไหน” เสียงเล็กรีบเอ่ยขึ้นทันควันราวกับกลัวว่าจะ

โดนตัดสาย

“คอนโด” ผมบอกไปด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง กดเปิดสปีกเกอร์โฟน ก่อนจะโยนมือถือไว้บนโซฟาเพื่อหยิบกล่องบุหรี่ เคาะออกมาหนึ่งมวน แล้วคาบไว้ที่ปากแล้วจูดสูบ...เข้านี้สองตัวเบาๆ

“คอนโดแถวไหน แล้วเมื่อคืนอะ เมื่อคืนไปกับใคร เพื่อนปลาย บอกเห็นครามาออกไปกับผู้หญิง”

ทุกคำถามที่สาดเข้ามาจากปลายสายทำเอาผมเลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะปรายตาไปมองมือถืออย่างไม่ชอบใจ

“...” ที่เงียบ เปล่าไม่อยากจะตอบ แค่มันไม่มีเหตุผลที่ต้องบอกให้เธอรู้

“ครามา เจียบอีกแล้วนะ ตอบปลายมาสิ”

“เห็นยังงี้กับแบบนั้น” บทสนทนาจบลงพร้อมกับสายที่ถูกตัด

ผู้หญิงที่โทร. มาเมื่อกี้...เธอชื่อปลายฟ้า เรารู้จักกันในตอนที่ต่างคนต่างรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร มันเป็นความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย แน่นนอนว่ากฎเหล็กสำคัญของการมีคู่นอนหรือวันไนต์สแตนด์ คืออย่าอิน...ดูจากการที่โทร. มาพร้อมคำถามแบบนี้ก็พอจะเดาออก

เพราะเปอร์เซ็นต์ที่อีกฝ่ายจะคิดเหมือนกันมันมีน้อย เห็นได้ชัดก็ผมคนหนึ่งที่ไม่อิน เมื่อรับรู้ว่ามีคนเริ่มล้ำเขต การจบความสัมพันธ์คือทางออก ไม่ต้องมายุ่งยาก ยึดเยื้อ หรือคลุมเครือ อาจจะดูโหดร้าย แต่ปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปมันโหดร้ายกว่า

จกัวรร เอฟไฟปัสีเทาควใหม่เอี่ยมขับเคลื่อนเข้ามายังหน้า

ตึกคณะวิศวกรรมศาสตร์ด้วยความเร็วปานกลาง ผมหักพวงมาลัยมาทางซ้ายเพื่อเลี้ยวไปจอดใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านข้างลานเกียร์

เมื่อเข้ากลับไปอาบน้ำแต่งตัวที่บ้านแล้วออกมา ตอนนั้นผมเลยอยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำและสวมทับด้วยชอปส์กีกรมท่าพร้อมด้วยกางเกงยีน

ซาเดฟสีดำฟอก เมื่อล้อกรวดเสร็จเรียบร้อย สนิ๊กเกอร์สุดเซอร์ก็ย่างก้าว
กระทบกับพื้นของลานเกียร์ไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีริ้วอน ถึงแม้จะรับรู้ว่
กำลังมีสายตาไม่รู้จักคู่ตอคู่ใจที่กำลังจ้องๆ หลบๆ อยู่ไม่ห่าง

วันนี้ไม่มีเรียน แต่ถ้าจะเข้ามาที่คณะก็ต้องแต่งกายให้ดูสุภาพ
หน่อย แน่แน่นอนว่าผมก็ต้องลบคราบเจ้าของร้านเหล้าหลังมหา'ลัย
แหล่งรวมนักท่องเที่ยวจากทั่วทั้งมหา'ลัยออกให้หมด แต่ภาพลักษณ์
ภายนอกของคนเรามันก็มองกันด้วยตา ศิลปะที่วาดด้วยเข็มและผึ้ง
ลึกตามร่างกายของผมกลายเป็นภาพลักษณ์ที่เด่นชัดจนหลายคน
โฟกัสแค่จุดนี้และตัดสินใจไปตามค่านิยม ใ้ชุดให้ดูเป็นนักศึกษาแคไหน
ก็เหมือนนักเลง บวกกับใบหน้าที่ยังจะไม่ค่อยแสดงความรู้สึกของผม
แล้ว...ยิ่งไปอีกใหญ่

“มึงรอให้เด็กโดดเชียร์ไปหมดลานก่อนรีไ้ เฟ็งจะมานะเฮ้ย!”...
ที่นักเลงนะไ้ต่างหาก

เสียงตะโกนหนักแน่นและดูดันจากอีกด้านหนึ่งของลานเกียร์มา
จากไ้ภาค หรือชื่อเต็มว่าภาคภูมิเรียกให้ผมหยุดฝีเท้า ก่อนจะปราย
ตามองเห็นคนสุดท้ายหันไปมอง แอบเห็นมันขยับปากแบบไม่มีเสียง
ด้วยว่า ‘ไ้สัส’

มาแบบนี้ทั้งที่ไม่มีเรียนก็เพราะอาจจะโดนไ้ภาคควักมือเรียก
ไปช่วยคุมเชียร์นี้แหละ ผมก่อก่อกตาอย่างเบื่อหน่าย แต่ก็ยอมเดิน
เข้าไป

“โดดหมดลานจริงวะ” ผมเอ่ยเสียงเรียบพร้อมเลิ่ควมมองไป
โดยรอบ เพราะไม่เจอใครสักคนนอกจากไ้ภาคที่ยืนหน้าเหมือนหมา
อยู่คนเดียว ปกติเด็กปีหนึ่งจะเข้าเชียร์กันตรงนี้เนื่องจากเป็นลานกว้าง
และร่มรื่น

“พ่อกะ ูกปล่อยไปหมดละ พ่อแม่ส่งมาเรียน ไม่ได้มาเข้าเชียร์”
ไ้ภาคเอ่ยเสียงเรียบ แต่ผมก็มองออกว่าแอบมีความประชดประชัน

ในน้ำเสียงด้วย

“ไม่ได้ดียวาก?”

“เออ” มุมปากยกสูงในตอนที่ได้ยินคำตอบ ไม่ใช่อะไร แค่มน
น้ำหน้านั้น

“มันก็ถูกของเขา” ทุกปีในตอนที่ขึ้นชื่อเรื่องระบบโชตัสโหด
อย่างวิศวะ เด็กที่สอบเข้ามาได้ร้อยพ่อพันแม่ มันก็ต้องมีคนใดคนหนึ่ง
ที่กล้าพูด กล้าทำ และกล้าที่จะแสดงจุดยืนของตัวเองเป็นธรรมดา

“เออถูก แต่กูหั่นไส้...ถ้าไม่ติดว่าสวยใสโดนใจป่านะ” ไอ้ภาค
เอ่ยด้วยท่าที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ปล่อยให้น้องเขาจบออกไปแบบไร้มลทินอย่างมึงเฮอะ” เสียง
สบายอารมณ์เอ่ยขึ้น ก่อนจะตามมาด้วยไอ้ลี้ที่เดินมากอดคอไอ้ภาค
ส่วนไอ้พินมาสมทบอีกที

“เหี้ยลี้ ยังอุตสาหได้ยินอีกนะมึง ยุ่งว่ะ” เจ้าของประโยคขมวด
คิ้วหันไปมอง

“ด่ากู” คนถูกด่าเงื้อมือขึ้นมาตบหัวไอ้ภาคคืบไปหนึ่งที

“วันนี้ใครมาคุมบ้าง” ผมเอ่ยขึ้น เพราะปกติเราจะผลัดกันมา
คุนอน ใครว่างก็มา แต่บางวันมันฟรีสไตล์ไม่ได้ ต้องมาก็คือห้ามเลียง
และนี่เป็นครั้งแรกที่ผม...มาสาย แต่ไปคุมที่ก็ไม่ได้ทำอะไรมาก ยืน
เฉยๆ ให้น้ำตากับภาพลักษณ์ให้เป็นประโยชน์ สายวักก็ไอ้ภาคกับ
ไอ้ลี้ ไม่ก็พวกสาขาอื่น

“ก็มีพวกกู...เหี้ยลี้ ไอ้เซ้ง ไอ้ตะวันแล้วก็พวกโยธา ไฟฟ้าอีก
เยอะแยะ” ไอ้พินทำหน้านึก ก่อนจะเอ่ยรวบรัดในตอนท้าย

“เหลือแต่ใครก็ไม่รู้ ไม่มา” ไอ้ภาคแอบเหน็บ

“กู มาช้า” ผมกัดฟันเอ่ยย้าหน้าหนึ่ง

“ของมันแน่ โฟรงกระต่ายอุ่นจนไม่อยากจะออกเลยสิมึง” ไอ้พิน
หันมาแซวหน้ายิ้ม

“...” หึ

“เออ เมื่อคืนก็มัวแต่แหว ไม่ได้ดูให้ดี ตกกลนอน่งแม่งเป็นใครวะ” ไอ้สิขมวดคิ้วสงสัย ก่อนจะเหลือบมามองผม

“เพื่อนน้องกู” และมันก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่บอกไปตามตรง

“เพื่อนน้อง? อันดาอะนะ?” ไอ้ภาคมีท่าทางแปลกใจ

“อืม”

“เชีย...จริงอะ โคตรน่ารัก ทำไมไม่เคยเห็นเลย” ไอ้พินตาลูกวาว

“นั่นดิ เคยเจอแต่น้องเจน คนนี้ก็แซ่บลิ้ม แล้วใครอีกนะน้องผู้ชายที่ตุงตุงหน้อย ไอ้สัส เมื่อคืนหลอกจับไขว้ไปทีนึง” ไอ้สิเอ่ยเสริมสีหน้าในตอตอนพูดประโยคท้ายเหมือนกำลังนึกถึงอะไรที่สยดสยองที่สุดเท่าที่เคยเจอมา

เข้าเรียน ส่วนกลางคืนเที่ยวอย่างพวกมึงรู้จักสิแปลก...เพราะเธอเคยไปร้านผมแค่ครั้งเดียว กระต่ายที่ไหนจะชอบโผล่ร้านเหล้า เจอบ่อยก็พวกร้านชาบู ซูชิ ไม่ก็ที่มีของกินนั่นแหละ อีกอย่าง ไอ้พวกนี้ก็เคยเจอน้องนะ แต่มันจำไม่ได้เอง ดีแล้ว ไม่ต้องเผือกมาจำได้เหมือนกูหรอก

“เขาไม่ค่อยเข้าร้านเหล้า” ผมตอบไป เมื่อคืนคือครั้งที่สองมั้งที่มาร้านผม แต่มันโอเคมากกว่าที่ผมจะเจอกระต่ายที่อื่นที่ไม่ใช่ร้านเหล้า ไม่รู้ใครเสีย ใครเหี้ย น้องสาวผมเหมือนกันรายนั่นก็ดื้อจัดโดนเหี้ยคาบไปแตกทำไฉวะ

“ไม่ค่อยเข้าร้านเหล้าหรือไม่เข้าร้านมึง ไอ้हां ร้านเหล้าแถวมหา'ลัยมีเป็นสิบ” ไอ้พินแย้งขึ้น

“ไม่ค่อยเข้า” ผมยังยืนยันคำพูดเดิม เชื้อสิ

“รู้ตัวอย่างกับเป็นผัว” ไอ้ภาคเหินบ

“เนี่ย แล้วเมื่อคืนออกไปกับน้องเขาได้อย่างไร อันนี้ไม่เคลียร์” ไม่เคลียร์ หรือมึงอยากเลือกวะสิ

“ฝนก็ตก ไฉ่บอลบอกมึงไม่กลับร้านทั้งคืนซะด้วย”

ถึงขนาดไปจี้กับเด็กที่ร้านกูอีก

“แล้วไง” ออกไปกับผู้หญิงสองคนจำเป็นต้องไปเปิดห้องแล้ว
อยู่ด้วยกันทั้งคืนเพราะฝนตก หลังจากนั้นก็มีอะไรกันอย่างเดียว
หรือไง...อย่างน้อยอันหลังๆ ก็ไม่ใช่

“คำถามเดิม ได้กันยัง” คำถามคาๆ แบบนี้ใครจะกล้าถาม
นอกจากไฉ่ภาค

“เสือก”